

NIEUWE AVONTUREN

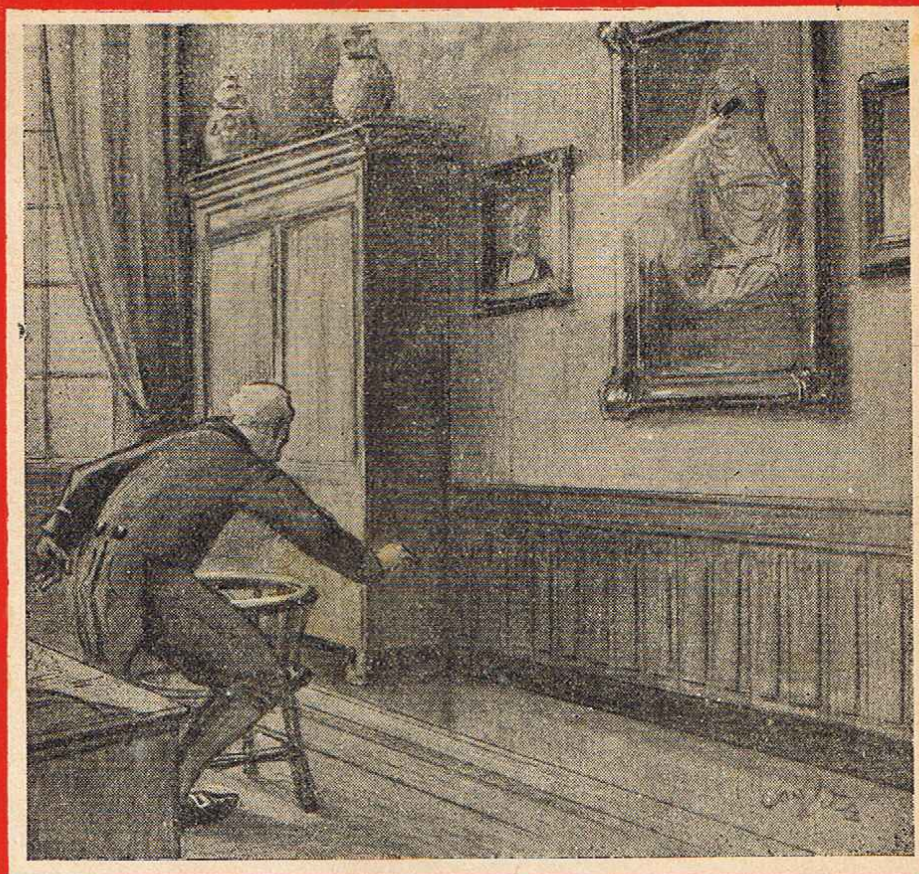
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BEGEERDE BLAUWDRIUKKEN

N° 2322

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt.
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De begeerde blauwdrukken

HOOFDSTUK I

DE INTRODUCÉ VAN DE WINDSORCLUB

Het was vrij druk in de zalen van de meest bekende Sociëteit van Londen, de Windsor Club, op een warme avond in de maand mei.

Leden van de hoge adel, hooggeplaatste regeringspersonen, de meest voor- aanstaande industriëlen en grote koop- lieden, enkele staatssecretarissen en voorts een groot aantal hoofdofficieren van land- en zeemacht vulden de grote conversatiezaal, die door haar deftige weelde alle anderen van die aard op het vasteland overtrof.

De vice-president van de Club, Lord Aberdeen, voor slechts enkele mensen ter wereld bekend als John Raffles, had in zijn volle waardigheid aan de grote tafel in het midden van het vertrek plaats genomen, naast de president, een grijsaard met een sneeuwwitte baard en edel uiterlijk. Aan zijn andere zijde zat

Charles Brand, zijn boezemvriend en se- cretaris.

Het gesprek had reeds over talrijke onderwerpen gelopen, die Lord Aber- deen, met zijn haast ongelooflijke kennis even grondig als geestig behan- delde, toen het algemeen gesprek even staakte door het binnentreden van twee heren, waarvan de grootste een tame- lijk bekend lid van de Club was.

Het was een nog jonge man, zoon van een pair van Engeland en wiens uiterlijk nu niet bepaald op overmatige schranderheid duidde.

De naam van deze jonge man was Lord Harry Boulders, viscount of Fitz- more, en hij maakte er een specialiteit van, zeer hoog te spelen, zeer hoog bij de wedrennen in te zetten en bij deze twee interessante handelingen zeer veel geld te verliezen.

Hij was buitengewoon lang, buitengewoon blond en buitengewoon mager.

De man, die hem vergezelsde, was een vreemdeling voor de leden van de Windsor Club.

Hij kon een jaar of vijfdeentig zijn had een rijzige en krachtige, hoewel enigszins gebogen gestalte en roodblond haar, dat als een borstel van het hoge voorhoofd overeind rees.

Langzaam traden de twee mannen zij aan zij het vertrek binnen.

Zij begaven zich naar de tafel in het midden van de zaal, waarop Lord Fitzmore zich tot de president wendde met de woorden:

— Wilt gij mij veroorloven, mylord, u Pancras Thornby voor te stellen, die zoëven kersvers uit de Vereenigde Staten is overgekomen en over wie ik mij ontfermd heb, daar hij blijkbaar met zijn miljoenen geen raad weet, die hij daar ginds in Dollarica verdiend heeft, met ik weet niet precies wat maar het is heel fatsoenlijk, you know.

De president van de Windsor Club was langzaam opgerezen en stak de aldus geïntroduceerde een weinig aarzelend de hand toe.

Hij kende Burggraaf Fitzmore en diens vader al lange jaren en de personen die zij introduceerden moesten als achtenswaardige mensen worden beschouwd, over wie de Windsor Club zich niet zou behoeven te schamen. Maar aan de andere kant moest het opvallend gebrek aan geestelijke vermogens van de jonge burggraaf steeds in aanmerking worden genomen bij het appreciëren van zijn daden.

De president besloot dan ook de vader van Lord Fitzmore later eens aan de tand te voelen met betrekking tot de zoëven geïntroduceerde vreemdeling.

Deze nam de hem toegestoken aristocratische hand gretig aan en drukte ze met een kracht, die de grijze president bijna een zachte kreet van pijn ontlokte.

— Lord Dougham, zei de introducé, zelfs toen ik nog in Amerika was, is het steeds een mijner vurigste wens geweest, om mij, zodra ik daartoe de

gelegenheid had, in de Windsor Club te doen voorstellen. Ieder onzer heeft immers van die idealen, die hij gaarne verwezenlijkt ziet en het mijne is steeds geweest in aanraking te komen met de bloem van de Engelse adel, misschien omdat ik zelf maar een eenvoudig ka-toenhandelaar ben.

— Mijnheer Thornby, zei Graaf Dougham op hoffelijke toon, iedereen die ons door Viscount Harry Fitzmore wordt voorgesteld, is ons van harte welkom en ik hoop dat gij u de tijd niet zult beklagen, die gij in ons midden doorbrengt.

Hij maakte een lichte buiging voor de vreemdeling en ging weer zitten.

Lord Fitzmore en Pancras Thornby verwijderden zich en Lord Aberdeen, die geen woord van het korte gesprek gemist had, zag hoe de jonge burggraaf zijn protégé door de ganse zaal voerde en hem aan deze en gene voorstelde.

Korte trekjes aan zijn Turkse sigaret doende, hield Lord Aberdeen onophoudelijk zijn blik op de vreemdeling gevestigd, en scheen over iets na te denken.

Toen stond hij op, na Charles Brand zacht op de schouder te hebben geklopt.

Beiden drentelden langzaam naar de leeszaal van de club, waar zich op dit ogenblik slechts weinig leden bevonden.

Zij namen plaats in de gemakkelijke stoelen, die naast de vier grote vensters waren neergezet, vanwaar men een prachtig gezicht over Oxfordstreet heeft.

Enige tijd rookten beiden zwijgend, totdat Raffles op zachte toon opmerkte:

— En wat denk jij wel van onze introducé?

— Wel, wat zou ik van hem denken? vroeg Brand lachend. Ik heb hem nauwelijks vijf minuten gezien.

— Maar die vijf minuten zijn drie honderd seconden, amice, een halve eeuwigheid. Heb je hem horen spreken?

— Ja, ik heb hem althans enige woorden met de president horen wisselen.

— Is je daarbij niets opgevallen?

— Dat kan ik niet zeggen, hoogstens, dat hij met een vreemd accent sprak.

— Neen, Charles, daar leek het in het waarschijnlijk een Amerikaans accent.

geheel niet op. Wie maar een uur lang met een onvervalste Amerikaan heeft gesproken, kan zich daaromtrent niet vergissen. Dat Amerikaans-Engels is een verschrikkelijk taaltje, dat zelfs de Amerikanen uit de hoogste standen doorspekken met zelfgemaakte woorden, die voor ons dikwijls onbegrijpelijk zijn.

— Dan moet ik bekennen, dat ik het niet weet, hernam Brand.

— Dan zal ik het je zeggen: die mijnheer Thornby spreekt met een Duits accent.

— Is 't waarachtig? vroeg Brand tamelijk onverschillig.

— Ja. Het schijnt je niet bijzonder veel belang in te boezemen, maar ik heb een vaag idee, dat je misschien over enkele dagen wel anders zult denken.

— Maar wat zou dat, dat die man met een Duits accent spreekt? Er leven hopen Amerikanen van Duitse origine.

— O, dat zegt voorlopig niets anders, dan dat hij een Duitser is, die zich voor een Amerikaan uitgeeft.

— Lieve hemel, riep Brand lachend uit, waar moet dat weer heen? Je hebt die man nauwelijks tien minuten gezien, hem een paar woorden horen spreken en wie weet welke combinaties je nu weer aan het maken bent.

Raffles deed zijwendend een paar trekjes aan zijn sigaret.

— Ik heb je al meermalen gezegd, zei hij eindelijk, dat ik mij bij de beoordeling van vreemdelingen voor een groot deel door mijn gevoel laat leiden, door een soort intuïtie, die dikwijls meer waar is gebleken, dan de langste redenering. Apropos, heb je de voorkeur van Pancras Thornby opgemerkt?

— Voorkeur? Welke voorkeur?

— Wel, hij schijnt een bijzondere voorliefde voor zee-officieren te hebben.

— Hoe kom je daarbij? vroeg Brand verbaasd.

— Door eenvoudig tien minuten lang goed mijn ogen open te houden, amice, antwoordde Raffles kalm. Die ogen hebben mij verteld, dat Fitzmore hem ongeveer aan twintig leden heeft voorgesteld en daarvan behoren niet minder dan negen tot de marine.

— Maar dat kan toch wel toeval zijn geweest, zei Brand, hoe langer hoe meer verbaasd over de vasthoudendheid van Raffles.

— Natuurlijk. Natuurlijk, zei Raffles op luchtige toon. Het kan zeer goed toeval zijn geweest.

Weer zwegen beiden even.

Toen hernam Raffles op dezelfde zachte toon:

— Wat ik je vragen wilde, hoe lang is het geleden, dat in het Lagerhuis het wetsvoorstel betreffende de nieuwe bewapening van onze duikboten werd aangenomen?

Brand keek hem strak aan en zei toen langzaam:

— Als ik mij niet vergis, twaalf dagen geleden.

— Hoe lang duurt de overtocht van New York naar Londen ongeveer, tegenwoordig? ging Raffles door.

— Wel, een dag of acht met de gewone transatlantische passagiersboten. Maar waarom vraag je dat alles in 's hemelsnaam?

— Om mijn eigen geheugen wat op te frissen, maar ik wil je bekennen dat ik dat alles zelf ook wel wist.

— Kijk eens, daar komt onze vriend Harry Fitzmore aan, zo viel Brand hem in de rede, naar de deur wijzende; hij heeft zeker zijn protégé aan de zorg van een paar vrienden overgelaten.

Raffles stond snel op en kwam de binnentredende tegemoet.

— Mijn waarde burggraaf, zei hij op hoffelijke toon, wilt gij mij een paar woorden vergunnen?

— Natuurlijk, mylord, antwoordde de blonde edelman met zijn kinderlijk piepstemmetje.

— Vertel mij eens, hoe lang uw protégé Pancras Thornby wel in Londen is?

— Maandag is hij hier gearriveerd, antwoordde de burggraaf.

— Het is nu donderdag, zei Raffles, dat is dus drie dagen geleden.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei onverschillig:

— Drie en acht is elf, amice.

Deze antwoordde niet, maar keek Raffles met open mond aan.

— Hoe hebt gij hem eigenlijk leren kennen? zo vervolgde de vice-president, zich weer tot Viscount Fitzmore wendend.

Deze streek zich peinzend over het vlasblonde haar en antwoordde toen:

— Ik weet het zo heel nauwkeurig niet meer, om u de waarheid te zeggen, mylord. Ik geloof dat ik hem ontmoet heb op de renbaan, waar hij mij werd voorgesteld door de eigenaar van « Goldstream ». Thornby wilde dat paard van hem overnemen, weet gij.

— Ha zo, ik dank u, mylord, zei de vice-president.

— Wilt gij nog iets meer weten, mylord? vroeg Harry Fitzmore, van wiens hersens nu blijkbaar het alleruiterste was gevengd.

— O neen, mylord, ik wil u niet langer ophouden, antwoordde Raffles hoffelijk.

Viscount Fitzmore maakte een onbespelijk buiging, haalde zijn linkerwenkbrauw zo hoog op, dat Raffles vreesde, ze voor goed te zien verdwijnen en verliet het vertrek.

— Heb je wel eens nagedacht over de reden waarom zo'n man als Harry Fitzmore nu eigenlijk bestaat? vroeg Raffles, nadat de deur achter de jeugdige adellijke nietsnut was dichtgedaan.

— Neen, antwoordde Brand lachend, dat raadsel heb ik nooit trachten te doorgronden.

— De stumper weet 's ochtends niet, waarmee hij zijn dag zal zoek brengen en 's avonds is hij vergeten, waarmee hij hem zoek gebracht heeft, merkte Raffles op. Zijn kleding baart hem meer zorg dan de verdediging van zijn land, en als zijn monocle breekt, moet hij het bed houden tot er een nieuwe voor hem vervaardigd is. De vouw in zijn pantalon is het diepzinnigste vraagstuk dat hij kent en hij zou in staat zijn, zijn beste vriend uit te dagen tot een duel als deze hem durfde zeggen, dat zijn

scheiding niet midden over zijn schedel loopt. Maar om opnieuw op onze vriend Pancras Thornby terug te komen, ik ben van zins aan dat heerschap een weinig aandacht te besteden.

— Is hij dat nu werkelijk wel waard, Edward? vroeg Brand.

— Dat geloof ik in volle ernst, Charles.

— Maar hij kan toch wel inderdaad voor zijn zaken van New York naar Londen zijn gekomen?

— Zeker, dat is best mogelijk, maar ik wil dat zeker weten, en daarom zal ik er onderzoek naar doen.

— Waar verdenk je die man dan toch eigenlijk van? riep Brand uit. Je beschuldigingen zijn zo vaag, of liever, het zijn in 't geheel geen beschuldigingen.

— Ik kan het zelf nog niet goed onder woorden brengen, hernam Raffles. Maar niets aan die man bevalt mij, zijn stem niet, zijn houding niet, zijn stroperige vriendelijkheid niet en vooral zijn ogen niet.

— Ik vrees dat je voor alles de Duitser in hem ziet, merkte Brand op.

— Dat is al te dwaas, riep Raffles uit. Neen, dat alleen is het natuurlijk niet. Je weet dat ik niet veel vrienden heb en alleen maar goede kennissen, maar daaronder bevinden zich Duitsers met wie ik zeer gaarne verkeer, al zijn zij pas onlangs onze bitterste vijanden geweest, maar, die mannen komen dan ook openlijk voor hun landaard uit en geven zich niet uit voor Amerikaanse katoenhandelaars.

— Maar dat kan die Thornby toch best zijn, hernam Brand.

— Neen, Charles, dat is het juist, dat kan hij niet.

— Maar waarom dan niet?

— Omdat er in heel Amerika geen katoenhandelaars van de naam Pancras Thornby bestaan, antwoordde Raffles kalm.

HOEDSTUK II

DE BEWAPENINGSPLANNEN

De volgende ochtend omstreeks tien uur maakte Raffles zijn gewone morgenrit op Trotten Row in het Hyde Park, gezeten op zijn geliefkoosd paard, de prachtige Arabische schimmel «Soliman».

Hij had reeds een half uur in gedachten verzonken door het beroemde park gereden, toen hij zijn paard plotseling inhield.

Op het wandelpad naderden van de tegenovergestelde kant twee mannen, die hij onmiddellijk herkende.

De ene was de introduc e van Harry Fitzmore, Pancras Thornby, en de ander een jong zee-officier, Dick Brighton geheten, die Raffles wel kende.

De beide mannen schenen in een levendig gesprek verdiept te zijn en de naderende ruiters niet eens op te merken.

Raffles zette zijn schimmel weer aan en vervolgde zijn weg.

Hij reed het park uit en had binnen enkele minuten Cromwellstreet bereikt, waar het kleine herenhuis lag, dat hij onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde.

Hij steeg af en gaf de teugels van zijn paard aan de toesnellende chauffeur James Henderson, die tevens voor zijn paarden zorgde, en trad het huis binnen.

Raffles liep regelrecht door naar de bibliotheek, waar hij Brand verdiept vond in de lezing van de «Times».

— Heb je een aangename rit gehad? vroeg de jonge man, terwijl hij Raffles een onderzoekende blik toewierp.

— Een zeer aangename, antwoordde Raffles. Het was nog betrekkelijk stil op Trotten Row. «Soliman» scheen al evenzeer te genieten als ik van de heerlijke ochtend.

— Kennissen ontmoet?

— Ja. Wie denk je?

— Nu, misschien wel Pancras Thornby, zei Brand lachend.

— Je hebt het geraden. En met wie denk je dat hij wandelde?

— Hoogstwaarschijnlijk met dat uilskuiken van een Fitzmore.

— Neen, dit keer heb je het mis, met een ander en wel met een zeeofficier.

— Met wie dan?

— Met de jonge Dick Brighton. Zegt je dat niets?

Brand dacht even na en zei toen:

— Ik weet nog niet wat ik er van denken moet, maar ik geloof dat ik begin in te zien wat jij vermoedt.

— Ken jij die Dick Brighton?

— Ik heb tenminste vaak over hem horen spreken. Hij moet een veelbelovend jong officier zijn, maar die veel te veel geld uitgeeft en tamelijk lichtzinnig van aard is.

— Juist, zo is het en niemand weet goed, hoe hij ooit aan het geld moet komen om al zijn schulden te betalen, want zijn vader zit er niet zo warm bij als men over het algemeen schijnt te denken, en zal hem waarschijnlijk veel minder nalaten dan waarop de jonge spring in-het-veld hoopt.

— Maar ik heb toch nooit iets ten nadele van hem gehoord, vervolgde Brand.

— Neen, bepaald slechte dingen heeft hij dan ook nog nooit uitgehaald. Hij leeft alleen maar op een veel te grote voet en dat moet hem vroeg of laat zelf duidelijk worden. Welnu, die jonge zee-officier was in druk gesprek gewikkeld met Pancras Thornby, zo druk, dat zij mij zelfs niet eens bemerkten, ofschoon ik toch bijna vlak langs hen reed.

— Waar zouden zij het wel over gehad hebben?

— O, geloof maar niet dat onze Duitse vriend met de deur in huis valt en Dick Brighton op de man af vraagt hem documenten betreffende de verdediging van ons land in handen te spelen.

Hij hield plotseling op en keek Brand doordringend aan.

— Dus dat was het, riep deze uit. Nu weet ik eindelijk precies, wat je vermoedens zijn.

— En vind je ze zo ongerijmd? vroeg Raffles.

Brand dacht even na, en zei toen:

— Jij bent nu eenmaal heel achterdochtig van aard, vooral tegenover vreemdelingen, ofschoon je in andere opzichten zo ruim denkt, maar ik moet je zeggen, dat ik er zeker niet op gekomen zou zijn, iemand van spionage te verdenken, alleen omdat hij met jonge zeeofficieren omgaat, een Duitser is...

— En toevallig juist uit Amerika is overgekomen op een tijdstip, dat hier in Engeland de wetten betreffende de nieuwe bewapening van onze duikboten zijn aangenomen. Terwijl hij een naam voert, die in heel Amerika niet bekend is, althans niet van een katoenhandelaar. Ik ken al de namen van de grote katoenhandelskantoren van de Verenigde Staten en ik kan je verzekeren dat een Pancras Thornby daar niet onder is.

— Maar zou hij dan in het geheel niet in Amerika zijn geweest?

— Dat zeg ik niet. Dat is best mogelijk. Waarom zou hij daar niet gespioneerd hebben, zoals een ander ingenieur of broodbakker of glazenwasser is? Jij zult toch wel evengoed als ik weten dat de Duitse spionagedienst ook nu nog de beste ter wereld is, misschien die van Rusland uitgezonderd, en dat de lieden die daarvan een beroep maken, tot de schranderste, maar ook tot de gevaarlijkste mannen behoren, die het land oplevert.

— Dat weet ik.

— Welnu, ik ben er zeker van dat we hier te doen hebben met een individu, dat onder de schranderste en dus ook onder de gevaarlijkste van zijn soort moet worden gerekend. Let maar eens goed op het gezicht van die vent, en zeg me dan of er iets anders op te lezen valt dan de uiterste vastberadenheid en een wrede kracht die voor niets, versta me wel, voor niets terugdeinst, als het geldt het belang van wat iedere rechtgeaarde

Duitser boven alles gaat, zijn land.

— Ja, ik heb ook wel de indruk gekregen dat die man een zeer krachtige persoonlijkheid is, die tegen niets op ziet als de bereiking van zijn plannen er van afhangt.

— Precies, en tegenwoordig, nu het nationaal socialisme weer de kop dreigt op te steken...

— Nu, we willen dan voorlopig aannemen dat je gelijk hebt en dat die Thornby werkelijk een spion is. Maar dat zou dan toch te bewijzen zijn.

— Juist. En daarom zal ik het bewijzen, zei Raffles kalm.

— Meen je dat? riep Brand uit.

— En waarom zou ik het niet menen?

— Maar je zou je de grootste gevaren op de hals halen.

— Wat zou dat? Heb ik dat nooit meer gedaan?

— Je krijgt dadelijk een heel leger kornuiten van die man aan je nek.

— Zoveel te beter. Ik vecht liever tegen een meerderheid dan tegen een zwakke partij.

— Maar het doel, Edward, het doel.

Raffles keek zijn vriend strak aan.

— Het doel, zeg je? Ben ik dan geen Engelsman? Gevoel ik in mijn borst geen liefde voor mijn land meer, omdat men mij als een stuk wild achterna jaagt? Zou ik niet onmiddellijk wéér meedoen als ons land in oorlog kwam, al ben ik een uitgestotene? Het doel, zeg je? Mijn doel is dat van iedere Brit die zijn land ondanks alles nog liefheeft, en die het tegen alle sluwe aanslagen wil beschermen.

De stem van de Grote Onbekende trilde, terwijl hij deze woorden sprak. Zijn ogen glansden vóchtig en zijn mond was krampachtig vertrokken.

Brand trad op hem toe en vatte hem bij de hand.

— Ik had het moeten weten, zei hij met zachte stem. Je bent nog altijd een echte Brit. Hier is mijn hand. Welke gevaren je ook tegemoet gaat, ik wil ze met je delen.

— En zeg me nu eens, vervolgde

— Ik dank je, Charles, zei Raffles eenvoudig.

Brand, hoe je wel denkt, de geheimen van die man te kunnen ontsluiëren, want we zijn het er zeker wel over eens, dat dit niet zo gemakkelijk zal gaan.

— Integendeel, heel moeilijk. Een Duits spion heeft over zoveel hulpbronnen te beschikken dat wij er slechts kinderen tegenover zijn en zij zijn van huis uit zo argwanend, dat men niet dan met de grootste omzichtigheid te werk kan gaan.

— Ik vermoed dat je al een soort plan hebt beraamd?

— Een schema heb ik wel opgemaakt, maar alles zweeft nog in de lucht. Ik weet nog niet eens waar onze man woont of hij zijn intrek in een hotel heeft genomen dan wel of hij kamers heeft gehuurd.

— Het zou zelfs niet helemaal onmogelijk zijn, dat hij hier logeert bij een medeplichtige, die dan natuurlijk evenzeer onder een valse naam te Londen moet wonen. Hun passen zijn dan zeker ook vervalst.

— Zeker, dat kan heel goed waar zijn, en omdat wij aan vermoedens niets hebben, zullen wij op onderzoek uit moeten gaan.

— Je kunt weinig doen als het je niet gelukt in zijn woning door te dringen, want daar zul je alleen de overtuigende bewijzen van zijn schuld kunnen vinden en dan nog niet eens, of hij moet inderdaad spionage gepleegd hebben. Het is natuurlijk niet voldoende voor de rechter, te vermoeden dat de man voornemens had om spionage te plegen.

— Dat spreekt van zelf. Als wij niet met deugdelijke bewijzen aankomen, kunnen wij de ganse zaak gerust laten lopen. En voor die bewijzen zal ik zorgen, dat beloof ik je.

— Zou Thornby werkelijk trachten, die jonge Brighton in zijn netten te lokken?

— Natuurlijk zal hij dat. En je kunt je nu enigszins een voorstelling maken van de snelheid waarmee deze lieden werken, als je nagaat, dat onze man nu reeds weet, welk vlees hij in de kuip heeft, en wat die Brighton voor iemand

is. Hij weet nu al minstens evengoed als de schuldeisers van de zeeofficier, hoeveel zijn schulden bedragen, dat Brighton een duur leven leidt, en dat hij een zwak karakter heeft.

— Ja, de organisatie van de Duitsers is werkelijk verbluffend. En zeg me nu nog even of je er enig vermoeden van hebt waarop Thornby het eigenlijk voorzien heeft.

— Die vraag is niet zo moeilijk te beantwoorden. In het algemeen gesproken komt hij om zich meester te maken van de plannen der Admiraliteit, die betrekking hebben op de allernieuwste bewapening van onze grote duikboten.

— Maar waar zouden die plannen bewaard worden?

— Ik vermoed haast op de Admiralty of het Ministerie van Marine, als zij al niet in de brandkast van de werken van Vickers and Sons te Manchester zijn geborgen.

— Van de grote kanonnenfabrikanten?

— En scheepsbouwers, juist.

— Maar zeg eens, die spionnen, zouden dan wel héél brutaal moeten zijn. Men kan zich bijna niet voorstellen dat zij het zouden durven ondernemen, plannen te stelen, die natuurlijk zeer zorgvuldig zijn weggesloten.

— Wat dat betreft, moeten wij erkennen dat de Duitsers ons ver de baas zijn, Charles. Zij durven alles en als hun plan mislukt, dan ondergaan zij met stoïcijnse kalmte hun straf, wetende dat zij deze ondergaan tot heil van het machtige Duitse Rijk, dat hun diensten niet zal vergeten.

— Dus je plannen zijn nog niet vastgesteld?

— Nog niet. Ik zal ook in dit geval weer veel van het toeval moeten laten afhangen, dat mij nog maar zelden in de steek heeft gelaten. Ik zal maar beginnen met zeeofficier te worden.

— Zeeofficier, vroeg Brand verbaasd.

— Ja, en vervolgens denk ik grote schulden te maken.

— Schulden?!

— Hoe meer hoe liever.

— Maar waarom?

— Omdat Thornby zoveel houdt van zeeofficieren die meer geld uitgeven dan zij kunnen verantwoorden.

— Aha, nu geloof ik dat ik je begin te begrijpen. Maar weet je wel dat het heel gevaarlijk is, je in de uniform van zeeofficier te steken? Het gevaar, dat je door onze eigen mensen wordt ontdekt.

— Ja, enige risico zou ik daar zeker bij lopen, maar ik kan mij, bijvoorbeeld, uitgeven voor een lid van de bemanning van een oorlogsschip dat te Hull of te Manchester gestationeerd is, en waarvan de officieren meestal in de havenstad woonachtig zijn, zodat men ze maar zelden te Londen ontmoet, en dan nog maar alleen als zij verlof hebben. Welnu, dan heb ik verlof. Ik behoor op Zijne Majesteits « Bulwark » thuis, dat, zoals je misschien zult weten, al jaren ach-

tereen te Hull gestationeerd is.

— Nu, het is te proberen, maar gevaarlijk blijft het.

— Als dat het enige bezwaar is, amice dan zullen wij het wel eens worden. Heb ik niet een uniform van een zeeofficier in mijn garderobe?

— Ik zal het eens nazien, maar ik geloof het haast wel, je hebt de uniformen van bijna alle wapens in voorraad niet alleen van ons eigen land, maar zelfs van andere Europese staten.

— Doe mij dan het genoeg en onderzoek het eens. Ik heb de uniform van een tweede luitenant ter zee nodig. De letters van het schip zal ik dan zelf wel op de pet bevestigen. En dan zul je mij de eer aandoen mij eens voor te stellen aan onze vriend Pancras Thornby.

HOOFDSTUK III

DE DUITSE SPION

Een paar uren later zat Raffles voor zijn toilettafel, bezig met zich te grimeren.

Toen hij daarmee klaar was, trok hij de uniform aan en nu zou niemand in hem Lord Edward Lister, alias John Raffles herkend hebben.

— Je ziet er prachtig uit, riep Brand bewonderend uit. En vertel mij nu maar eens gauw of ik mij zelf ook niet moet vermommen.

— Wel neen, dat is volstrekt niet nodig. Pancras Thornby of hoe hij dan anders mag heten, is immers gisteravond in de Windsorclub al aan je voorgesteld en je hebt dus het volste recht weer een van je vrienden bij hem te introduceren.

— Hoe heet je, als ik vragen mag?

— Zeg maar: Jack Dainty.

Raffles stond op en drukte op de elektrische knop naast de deur.

Even later trad de grijze kamerdienaar, Gaston, binnen.

— Zeg aan Henderson, zei Raffles, dat hij onmiddellijk met de auto voorkomt, Gaston.

— Jawel mylord, zei de grijsaard, wiens gelaat geen spoor van verwondering had getoond, toen hij zijn meester in diens vermomming zag.

Een kwartier later stapten Raffles en Brand in de fraaie, zwartgelakte Rolls Royce.

— Waarheen, mylord? vroeg Henderson, de chauffeur.

— Naar de Windsor Club, James, en daar wachten, beval Raffles. En vergeet vooral niet dat ik nu zeeofficier ben.

Het portier klapte dicht en de grote auto schoot vooruit, om een minuut of tien later te stoppen voor het grote gebouw van de grootste club van Londen.

Raffles stapte uit, gevolgd door Brand. De beide vrienden gingen de trap op en betraden de conversatiezaal, die op dat vroege uur bijna geheel verlaten was.

Pancras Thornby was er niet.

Zij gingen achtereenvolgens de leeszaal en de rookzaal binnen en tenslotte de bibliotheek, zonder de gezochte ergens te vinden.

— Het zou mij ook verbaasd hebben, wanneer hij op dit uur hier was, mompelde Raffles. Een man als hij komt natuurlijk alleen in een Engelse club als hij er voordeel in ziet en niet om er zich te amuseren.

— Dan maar naar Dick Brighton, meende Brand.

— Weet je zijn adres?

— Jawel, nr. 15, Maxwellstreet. Maar bedenk wel wat wij nu gaan doen, want je komt nu tegenover een zogenaamde collega te staan. Die goeie jongen kon wel eens vaktermen gaan gebruiken en dan zou je misschien met de mond vol tanden komen te staan.

Raffles keek zijn vriend glimlachend aan en legde hem de hand op de schouder.

— Wij zijn nu al verscheidene jaren boezemvrienden, amice, en toch blijkt mij telkens opnieuw, dat je mij nog niet helemaal kent. Je weet echter dat ik niet van grootspreken houd en je kunt me dus op mijn woord geloven als ik je zeg, dat er maar weinig takken van wetenschap, van sport en kunst bestaan, die ik niet ken, zo niet grondig, dan toch in ieder geval voldoende om geen domme vergissingen te begaan, als ik mij met vaklieden in een gesprek begeef.

— Ja, ik weet dat je een buitengewoon man bent, Edward, en ik had ook wel kunnen bedenken, dat je alles van de scheepvaart, ook van onze oorlogsmarine afweet.

— Mijn kennis heeft natuurlijk ook haar grenzen, zei Raffles, terwijl hij een afwerend gebaar maakte, zo zou ik mij niet graag in een geleerd twistgesprek begeven met de uitvinder van het radium of met die van het penicilline, want dan zou ik inderdaad spoedig vast gepraat zijn. Help me dus maar onthouden, dat ik me nooit vermom als een professor.

— Ik zal er aan denken, riep Brand lachend uit.

Onder het spreken waren zij de trap afgedaald.

Zij verlieten het gebouw en namen opnieuw in de auto plaats, nadat Brand het adres van de jonge zeeofficier had opgegeven.

— Welke reden zullen wij voor ons bezoek opgeven? zei Brand, nadat de auto zich weer in beweging had gezet.

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Eigenlijk weet ik dat zelf nog niet heel goed. Jij kent Dick Brighton immers?

— Ja, ik ben eens aan hem voorgesteld in de schouwburg, een week of wat geleden, maar het is de vraag of hij zich dat nog herinnert.

— Dat is van minder belang, hernam Raffles, de hoofdzaak is, dat jullie geen vreemden voor elkaar zijn, want hij zou geen echte Engelsman mogen heten, als hij een bezoek van mensen, die niet behoorlijk aan hem zijn voorgesteld, niet uiterst vreemd achtte. Wacht eens, ik geloof dat ik er ben: ik ben hier in Londen geheel vreemd, en je introduceert mij bij hem als een van zijn collega's, die gaarne aansluiting zou zoeken en wel gaarne kennis zou maken met een collega gedurende de tijd, die hij in Londen vertoeft. Biezonder steekhoudend is de reden niet, maar dat doet er minder toe, de hoofdzaak is, dat wij te weten komen, of die Thornby zich bij hem bevindt.

— Nu is een ding te hopen.

— En dat is?

— Dat de jonge Brighton niet toevallig de hele bemanning van de « Bulwark » kent.

— Wij zullen hopen van niet, zei Raffles.

Op dat ogenblik stopte de auto voor het opgegeven adres en de beide vrienden stegen uit.

Brand belde aan en vroeg het dienstmeisje, dat hun de deur opendeed, of de jonge luitenant ter zee thuis was.

Op het bevestigend antwoord vroeg hij:

— Zou ik de luitenant even kunnen spreken, meisje?

Het kind scheen te verzelen.

— Ik wil het wel vragen, mijnheer, zei zij, maar ik kan u niet zeker zeggen of mijnheer u zal ontvangen, want hij heeft op het ogenblik bezoek.

Brand en Raffles wisselden een snelle blik, toen hernam de eerste:

— Ga het in ieder geval vragen, hier is mijn kaartje. Zeg uw meester dat ik het genoeg reeds mocht hebben aan hem te worden voorgesteld.

Het dienstmeisje verwijderde zich.

— Ik geloof, dat onze tocht niet te vergeefs is geweest, Edward, zei Brand op zachte toon.

— Dat schijnt zo, antwoordde Raffles ofschoon het heel goed mogelijk is, dat hij een zijner vrienden bij zich op bezoek heeft.

— Als dat zo was, zou het meisje, geloof ik, niet zoveel omhaal maken.

De vlugge schreden van de dienstbode werden opnieuw gehoord.

— Mijnheer Brighton laat u verzoecken hem de eer aan te doen bij hem binnen te treden, zei zij, een sluikse blik op de knappe zeeofficier werpend.

Alvorens binnen te gaan, wendde Raffles zich snel tot de chauffeur, die achter het stuurwiel was blijven zitten en zei:

— Blijf voor alle zekerheid hier vlak voor de deur parkeren, James. Ik weet niet of wij misschien niet enigszins overhaast zullen moeten vertrekken, je begrijpt mij.

— In orde, luitenant, luidde het laconieke antwoord.

De beide vrienden traden binnen en gingen, voorgegaan door het dienstmeisje een trap op naar de eerste verdieping, waar zij 'n deur opende en Brand, wiens naam zij op het visitekaartje gelezen had, aandiende.

De jonge Dick Brighton trad de bezoekers met uitgestoken handen tegemoet. Hij droeg de uniform, welke de officieren van de Engelse vloot gewoon zijn in de longrooms en ook wel thuis te dragen en dat zijn slanke figuur wonderwel kleedde.

— Kom binnen, beste Brand, zei hij, de bezoeker het vertrek binnen leidend.

Het doet mij genoeg, dat gij een vriend hebt medegebracht, naar ik zie een collega. Gij ziet dat ik al bezoek heb, maar ik heb u niet onverrichterzake willen laten teruggaan, en daar heb ik geen spijt van nu ik zie, wie gij medebrenkt. Mag ik de heren even aan elkander voorstellen?

Hij wees met de hand naar de bezoeker, die reeds in het vertrek aanwezig en die bij het binnentreden der twee vrienden was opgestaan en zei:

— De heer Pancras Thornby, een der grootste katoenplanters van de Verenigde Staten, de heer Charles Brand, secretaris van Lord Aberdeen, de welbekende filantroop.

Thornby deed een paar stappen naar voren en zei op hoffelijke toon, terwijl hij Brand de hand reikte:

— Deze ceremonie was overbodig, Brighton, ik had reeds gisteravond het genoeg in de Windsor Club aan mijnheer Brand te worden voorgesteld.

Brighton wierp nu een vragende blik op de metgezel van Brand en vervolgde:

— Maar mijnheer is mij onbekend, het spijt mij, dat ik het moet zeggen.

Brand stelde nu op zijn beurt zijn vriend voor.

— Jack Dainty, tweede luitenant aan boord van Zijne Majesteits kruiser « Bulwark ».

Brighton stak zijn gewaande collega hartelijk de hand toe en zei lachend:

— Het doet me genoeg dat ik eindelijk eens een persoon van de bemanning van dat schip in levende lijve voor me zie, mijnheer Dainty. Ik heb de « Bulwark » altijd als een soort spookschip beschouwd en ik dank de hemel, die mij er voor bewaard heeft aan boord te worden geplaatst van een bodem, die twee jaren aan één stuk op de rede heeft gelegen van een zo verschrikkelijk gat als Hull. Zeg zelf, of het daar niet vreselijk saai is.

— Veel verteer is er zeker niet, beaamde Raffles lachend, en ik moet u zeggen, dat het mij verheugt hier een paar weken van mijn verlof te kunnen genieten; er gaat toch maar niets boven Londen.

— Gelijk hebt gij, hernam de jonge zeeofficier. Hier is tenminste nog gelegenheid om wat geld stuk te slaan en ik wil er heel wat onder verwedden, dat gij daartoe in dat vreselijke nest geen kans gezien hebt.

— Ik moet bekennen, dat ik het herhaaldelijk heb geprobeerd en telkens gefaald heb, antwoordde Raffles met een zucht. Maar nu hoop ik mijn schade dubbel en dwars in te halen. Wees nu zo goed mij even op mijn beurt aan deze heer voor te stellen.

Hierbij keek hij Pancras Thornby doordringend aan.

De formaliteit had plaats en de vier heren gingen zitten.

De Duitser had geen woord van het gesprek gemist, en de pas binnengekomen zeeofficier met de grootste aandacht gade geslagen.

Dit was Raffles niet ontgaan en hij bracht het gesprek dadelijk op het onderwerp om zich in de hoofdstad van Engeland te vermaken.

De twee jonge zeeofficieren waren al gauw in een druk gesprek gewikkeld en Pancras Thornby moest zich dus wel tot een onderhoud met Brand bepalen, ofschoon hem geen woord ontging van hetgeen de beide jongelieden met elkander bespraken.

Eindelijk zag hij kans zich in hun gesprek te mengen.

— Mijnheer Dainty, zo merkte hij op, ik bevind me ongeveer in dezelfde positie als gij, naar het schijnt. Ook ik ben hier vreemdeling, ook ik zou mij hier gaarne wat willen amuseren, op een wijze zoals het een Amerikaan betaamt die door vlijt en met wat geluk een fortuin bijeen heeft gegaard.

— Wel, mijnheer Thornby, zei Raffles haastig, niets zal mij aangenamer zijn, dan wanneer ik in uw gezelschap de geneugten van de wereldstad mag leren kennen.

— Dan ben ik van de partij, riep Brighton luidruchtig uit. Ik zal niet toestaan, dat gij Dainty alleen en uitsluitend inpalmt, Thornby. Ik ben veel te blij, dat ik eindelijk weer eens een kameraad heb ontdekt, die van mijn leef-

tijd is, en die evenals ik van een lolletje houdt. Wat drommel. Het leven is te kort, dan dat wij het met kniezen zouden doorbrengen. En de wijn is, alles welbeschouwd, niet voor de beesten gebrouwen.

— Gij hebt het grootste gelijk, mijn waarde, viel Raffles hem vrolijk bij, en ik beloof, dat ik mijn tijd, die ik hier in Londen doorbreng, zo nuttig mogelijk zal besteden, al zal ik, helaas, in mijn vermaken matiger moeten zijn dan mij zint, door een strenge vader, die maar net genoeg afschuift, om mij niet van honger te laten omkomen. Want zeg zelf, of onze toelage, die wij als zeeofficier ontvangen, groot genoeg is, om er volgens onze stand van te leven.

— Groot genoeg, riep Brighton verontwaardigd uit. Zeg maar dat ze twintigmaal te klein is. Ik kan er ternauwernood mijn sigaretten van betalen en als er hier in Londen geen goedgehartige mensen woonden, die een stakker als ik tegen afgifte van enige papiertjes aan geld helpen, dan zou het er treurig met mij uitzien.

— Ik verkeer ongeveer in hetzelfde geval, hernam Raffles. Mijn vader is van zeer ouderwetse beginselen en gelooft in ernst dat ik kan rondkomen van mijn tractement.

— Die oude mensen koesteren altijd zulke bespottelijke, achterlijke denkbeelden, riep Brighton uit. Weet gij wat wij doen zullen? Wij moeten nog vandaag een leuke avond in elkaar draaien, om onze kennismaking te vieren.

— Top, riep Raffles uit. Ik ben je man. Op voorwaarde dat mijn vriend Brand van de partij zal zijn, als tenminste Lord Aberdeen hem daartoe verlot geeft.

— Dat denk ik wel, zei Brand, zijn Lordschap is, wat dat betreft, zeer ruim van opvatting en de avonden heb ik steeds tot mijn beschikking.

— Die jonge lui hebben het goed, riep Thornby zuchtend uit, aan mij schijnt niemand te denken, en toch zou ik ook graag meedoen.

Hij liet onder het spreken zijn ogen spiedend van de een naar de ander

gaan en wendde zich toen tot Raffles:

— Waarde vriend, ik hoop dat wij elkaar niet voor het laatst gezien hebben en dat gij mij de eer zult aandoen, meermalen in uw gezelschap te verkeren? Ik moet bekennen dat ik een zwak heb voor zeeofficieren, vooral als zij jong en vrolijk zijn, zoals gij.

— Mijn waarde heer Thornby, zei Raffles, ik heb er volstrekt niets op tegen dat gij vanavond mee doet. De vrienden van mijn vrienden zijn mijn vrienden, zoals de Fransen zeggen. Laten wij dus afspreken, dat wij elkander vanavond om tien uur in het Carlton Hotel ontmoeten, in de grote restauratiezaal.

— Voortreffelijk, riep Brighton uit, het zal een prachtige, ouderwetse avond worden.

Plotseling wendde hij zich tot Raffles met de vraag:

— Gij speelt toch zeker?

— Als ik er maar in de gelegenheid toe ben, antwoordde Raffles, maar het ongeluk wil, dat juist al mijn collega's van de « Bulwark » erg fatsoenlijk zijn uitgevallen en geen kaart aanraken, of het moest zijn om het bestek op af te zetten.

Raffles stond nu op en wendde zich tot Brand met de opmerking:

— Mijn waarde heer Brand, gij zult hier nog wel een kwartiertje blijven, ik moet even iemand hier in de buurt bezoeken, met wie ik een afspraak heb; aanstonds kom ik u weer afhalen. Mijn waarde Brighton, mijnheer Thornby, tot vanavond.

Raffles boog hoffelijk voor de drie mannen, nam zijn pet en verliet het vertrek, nadat de gastheer op een belknop had gedrukt, waarna het dienstmeisje verscheen om de bezoeker uit te laten.

Nauwelijks was de deur achter hem dicht gevallen of Brighton bestormde Brand met vragen over zijn gewaande collega, waarbij Thornby hem kalm aan het woord liet, daar hij blijkbaar verheugd was op deze wijze over het karakter en de positie van de jonge officier te worden ingelicht.

— Uw vriend is een charmante jongen, waarde heer, zo begon Brighton.

— Dat is hij.

— Wat een schande, dat men zulk een schitterend officier in een nest als Hull opsluit. Hoe oud is hij?

— Vierentwintig jaar.

— Zijn zijn ouders gefortuneerd?

— Integendeel, zijn vader heeft, zoals hij zelf zoëven zei, geen noemenswaardig bezit en heeft Dainty al herhaaldelijk aangemaand niet zoveel geld uit te geven; maar gij weet hoe het gaat met jonge officieren, zij willen van het leven genieten en strooien het geld met volle handen om zich heen.

— Maar voor de duivel, daar is het immers voor, riep Brighton uit.

— Alles goed en wel, zei Brand kalm, maar ik vraag mij wel eens af, hoe hij aan het geld moet komen om zijn schulden te betalen.

Op het jonge gelaat van de zeeofficier verscheen een pijnlijke, donkere trek, die echter spoedig weer verdween.

Hij streek met een vaag gebaar even de hand over het voorhoofd en hernam toen:

— Heeft hij dan schulden?

— Meer dan goed voor hem is.

— En weigert zijn vader die te betalen?

— Al zou de goede man het willen doen, dan zou hij het nog niet kunnen. Het spijt mij dat ik het van een mijner vrienden moet zeggen, maar Jack Dainty schijnt de waarde van het geld in het geheel niet te kennen en vroeg of laat zal hem dat bitter berouwen.

Brighton gaf geen antwoord en keek enige tijd nadenkend voor zich uit, zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad trommelend.

Toen stond hij plotseling op en riep:

— Kom, een dwaas, die zich bezorgd maakt voor de tijd. Wij zijn nog te jong om ons muizennesten in het hoofd te halen. En als het geld er zijn moet, dan zal het er ook wel komen.

Brighton wierp, terwijl hij dit zei, een snelle blik op Thornby, in wiens ogen een eigenaardige glans kwam.

— Er zijn altijd wel manieren om aan geld te komen, merkte de Duitser luchtig op.

Op dat ogenblik trad het dienstmeisje weer binnen met de boodschap, dat de heer Dainty bij de deur op zijn vriend Brand wachtte.

Brighton had de jonge zeeofficier, tot wie hij zich reeds onweerstaanbaar voelde aangetrokken, opnieuw binnen willen roepen, maar Brand verzon een voorwendsel en had het volgende ogenblik afscheid genomen. Hij ging de trap af en voegde zich bij Raffles, die reeds bij de auto stond te wachten.

— Rijd maar naar huis, James, zei hij tot de chauffeur, alvorens in te stappen.

Beiden stegen in, de auto keerde en toen Raffles nog een blik naar boven wierp, zag hij Thornby en Brighton ieder voor een raam staan.

— Nu, zei hij voldaan, ons bezoek is niet helemaal zonder resultaten gebleven. Heb jij die Thornby goed gadeslagen?

— O ja.

— En wat denk je van hem?

— Dat hij de boze geest is van de jonge Brighton. Hoe kort deze hem ook nog kent, toch schijnt Thornby reeds een grote invloed op hem uit te oefenen.

— En wel in tweeërlei opzicht, ten eerste door zijn geld en ten tweede door zijn verderfelijke raadgevingen. Zijn manier van doen lijkt me glashelder te zijn. Hij begint met zijn slachtoffer zeer zorgvuldig uit te kiezen. Het is natuurlijk nodig, dat deze zwak van karakter en lichtzinnig zijn moet. Heeft hij er een gevonden, dan begint hij met de jonge man zoveel geld voor te schieten als deze maar hebben wil en intussen alle wissels op te kopen, die hij maar op diens naam in handen kan krijgen. Dan begint hij zijn rampzalig slachtof-

fer te bewerken, spiegelt hem voor welk een ontzaglijk fortuin er voor hem te verdienen zou zijn, als hij maar een kleine « vergissing » of nalatigheid zou willen begaan, natuurlijk niet eensklaps maar na eerst het karakter van zijn man grondig bestudeerd te hebben.

— En als ik mij niet vergis, zijn al deze Duitse spionnen eerste-rangs psychologen.

— Dat zijn ze zeker. Trouwens, ik ben geen Duits spion, maar een uur in het gezelschap van de jonge Brighton doorgebracht is voldoende om te weten, dat ik te doen heb met een jong officier, wiens eergevoel niet al te sterk ontwikkeld is en die voor wijntje en trijntje alles over zou hebben.

— Wat ik zeggen wil, ben je van zins vanavond aan die pret deel te nemen?

— Ik geloof dat dit het beste zal zijn.

— Maar nu weten we nog niet waar Thornby woont.

— Dat konden we hem toch moeilijk vragen. Die kerel is van nature zo vergiftig als een slang en we moeten hem met de grote omzichtigheid aanvatten.

— En wat doe je als je zijn adres eenmaal weet?

— Naar hem toegaan en zijn bagage doorsnuffelen.

— Je zegt daar nog al iets. Hoe denk je in zijn woning te komen?

— Wel, als gasfitter, als electricien, als bediende, bijvoorbeeld. Het komt er niet op aan, als ik maar binnen kom.

De auto had nu de weg naar het huis in Cromwellstreet afgelegd en de beide vrienden traden binnen.

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer om tot de avond zijn vermomming af te leggen.

HOOFDSTUK IV

HET FORT VAN DE SPION

Precies op de afgesproken tijd bevonden Brand en Raffles, de tweede weer als zeeofficier vermomd, zich in de schit-

terend verlichte restauratiezaal van het Carlton Hotel.

Zij hadden nauwelijks aan een tafeltje

bij de ingang plaats genomen, toen Dick Brighton binnentrad.

— Goedenavond, mijnheeren, riep hij uit, gij zijt voortreffelijk op tijd.

— Zoals het een Engels zeeofficier betaamt, merkte Raffles lachend op.

— Mijnheer Thornby schijnt er anders over te denken, vulde Brand aan, want het is reeds tien minuten over de afgesproken tijd.

Brighton nam plaats en zei op luchtige toon:

— Ik geloof, dat Thornby nog een zakelijke bespreking had. Gij begrijpt dat een man als hij, zelfs al heeft hij zijn kantoor verlaten, toch nooit stil kan zitten en altijd geld moet verdienen.

— Hij is wel zeer vermogend, uw vriend Thornby? vroeg Raffles, terwijl hij de jonge zeeofficier onderzoekend aanzag.

— Ja, hij zit er goed bij, antwoordde Brighton, maar gij zult mij een genoeg doen, Dainty, als gij Pancras Thornby niet mijn vriend noemt, voegde hij er op doffe toon aan toe.

— Is hij dat dan niet? vroeg Raffles met voorgewende verbazing.

— Neen, antwoordde Brighton op afgebeten toon. Ik ken hem pas enkele dagen, en mensen, die ik pas zo kort ken, kunnen, naar gij zelf wel inziet, mijn vrienden nog niet zijn. Hij is hoogstens een goede kennis van mij... die mij een dienst heeft bewezen, waarvoor ik hem erkentelijk ben, dat is alles.

— Gij schijnt veel in zijn gezelschap te zijn? vroeg Raffles zo onverschillig mogelijk.

De jonge zeeofficier aarzelde met zijn antwoord en wierp de vrager een schuwe blik toe.

— O neen, niet zoveel, kwam er eindelijk haperend uit. Hij is mij niet zo heel erg sympathiek, om u de waarheid te zeggen.

— Maar waarom gaat gij dan met hem om? drong Raffles aan, Brighton doordringend aanzende.

Deze beet zich op de lippen en antwoordde toen ontwijkend:

— Och, hij is nu eenmaal op de Windsor Club voorgesteld en hij moet dus

een gentleman zijn, en hij of een ander.

Op dat ogenblik kwam Pancras Thornby door de grote ingang deur het restaurant binnen en liet zijn blikken zoekend door de grote zaal glijden.

Raffles nam dadelijk zijn onschuldigste gezicht aan en begon druk over koetjes en kalfjes te praten.

Eindelijk vond Thornby het tafeltje waaraan de drie heren gezeten waren en kwam snel op hen toe.

Thornby nam plaats en nu ontspan zich een levendig gesprek tussen de vier mannen.

Omstreeks twaalf uur stelde Dick Brighton voor naar de Windsor Club te gaan en daar wat te gaan bridgen of pokersen.

Maar Raffles, die het veiliger achtte zich daar in zijn vermomming zo min mogelijk te vertonen, stelde voor naar een van de geheime speelclubs te gaan waarvan Londen er een aantal bezit, ondanks de scherpzinnigheid van de politie, die herhaaldelijk invallen in deze klandestiene speelholen deed.

— Ik vind het best, antwoordde Brighton op dit voorstel, als er maar kaarten zijn te vinden, dan is het mij om het even, al zoudt gij mij naar Buckingham Palace brengen.

Zijn ogen schitterden terwijl hij dit zei en Raffles had gelegenheid te over om op te merken hoe zeer de jonge zeeofficier aan het spel verslaafd was.

Zij rekenden met de ober af, lieten zich hun jassen geven en verlieten het hotel.

Binnen een kwartier hadden zij de speelclub bereikt, die er uiterlijk als een gewoon huis uitzag.

Op hun bellen werd de deur open gedaan door een eenvoudig gekleed livreebediende.

De jonge Brighton scheen hier echter volmaakt thuis te zijn en liep regelrecht op de speeltafel toe, in het midden waar zich een grote roulette bevond, geheel gelijk aan die van de speelzaal van Monte Carlo.

— Ik meende dat wij zouden kaarten, riep Raffles nafef uit, terwijl hij de jonge zeeofficier met de blik volgde.

— Zo iets meende ik ook te hebben gehoord, zei Brand.

— Och, maar mijneheren, kwam nu Pancras Thornby met zijn zalvende stem tussenbeiden, gij zult uw vriend Brighton dat kleine vermaak niet misgunnen.

— O, daar denk ik niet aan, antwoordde Raffles, integendeel, ik zou willen dat ik hem kon nadoen, maar ik heb helaas niet de middelen daartoe. Hebt gij misschien wat geld in uw zak, Brand, om mij wat voor te schieten?

Brand scheen te aarzelen en onaangenaam getroffen te zijn door deze vraag.

— Om te beginnen heb ik geen geld genoeg bij mij, Dainty, en ten tweede weet ik niet, of...

Thornby had geen woord van dit gesprek verloren en zei nu op fluisterende toon tot Raffles, terwijl hij een schichtige blik om zich heen wierp:

— Mijn waarde heer Dainty, ik zou het mezelf nooit vergeven, indien ik toeliet, dat gij als zeeofficier zoudt moeten toezien bij een zo onschuldig spel, terwijl ik zelf geld in overvloed bij mij heb.

Hij stak snel zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een dikke, met bankpapier tot barstens toe gevulde portefeuille uit.

— Ik verzoek u mij toe te staan u een duizend pond of desnoods de helft, als u dat beter schikt, te lenen.

Raffles scheen te aarzelen.

Hij wierp echter een begerige blik op het pak bankbiljetten, dat Thornby voor zijn ogen heen en weer zwaaide.

Toen zei hij op zachte toon:

— Maar mijn waarde heer Thornby, het is waarlijk zeer vriendelijk van u, maar hoe kunt gij mij geld lenen zonder enig onderpand?

— O, als dat uw enig bezwaar is, fluisterde de verleider, dan kan ik dat gauw uit de weg ruimen.

Hij haalde een blocnote te voorschijn benevens een vulpenhouder, die hij aan Raffles overhandigde.

— Gij behoeft hierop slechts even het bedrag en uw naam in te vullen, zei hij, dat is me meer dan voldoende zekerheid,

Gij zijt immers officier.

Raffles wierp een blik op het formulier en zag, dat 't een gewone schuldbekentenis was, waarop hij slechts de naam en het bedrag behoefde in te vullen. En hij bedacht, dat het sujet op vele gebeurlijkheden voorbereid was.

Even nog scheen hij te aarzelen, maar toen vulde hij vastberaden het formulier tot een bedrag van duizend pond in.

— Ik zal maar hopen dat ik win, mijnheer Thornby, zei hij luchtig.

— Dat zult gij zeker, antwoordde Thornby, terwijl hij het ingevulde formulier snel in zijn zak stak. En als onverhoopt de fortuin u vanavond ongunstig mocht zijn, dan zal niets mij aangenamer zijn, dan u nogmaals een dienst te kunnen bewijzen; met de betaling van deze kleinigheid is volstrekt geen haast.

Onder het spreken had hij met buitengewone snelheid het bedrag in bankbiljetten van 10 pond uitgeteld en dit aan Raffles ter hand gesteld.

Deze begaf zich naar de speeltafel, nam plaats, terwijl Brand achter zijn stoel ging staan.

De speeltafel was geheel bezet met spelers, wier gezichten hun hartstocht voor het spel duidelijk verrieden.

Van tijd tot tijd kwamen er bedienden binnen, die verversingen aandroegen.

Raffles had het hem geleende geld naast zich gelegd en zette een klein bedrag op rouge in.

Hij lette nauwkeurig op hetgeen de jonge zeeofficier deed.

Deze had zijn fiche op noir gezet.

De croupier slaakte zijn bekende roep en bracht de roulette in beweging...

De schijf snorde en liep uit, het kogeltje lag stil.

Rouge won.

De croupier schoof Raffles zijn dubbele inzet toe en harkte de tien pond van de jonge zeeofficier naar zich toe, beide gebaren met dezelfde onverschilligheid verrichtende.

Brighton zette opnieuw tien pond op noir, Raffles een zelfde bedrag op impair.

De schijf snorde...

Weer danste het kogeltje zijn noodlottige dans...

Rouge en impair wonnen.

Raffles haalde onverschillig het gewonnen bedrag naar zich toe.

Op het matbleke gelaat van Brighton begonnen kleine zweetdruppeltjes te parelen.

Hij haalde een fijne zakdoek te voorschijn en bette er zijn voorhoofd mee.

Toen zette hij twintig pond in, steeds op het zwarte vak.

Weer gonsde de roulette.

Ten derde male won rood.

De neusvleugels van de jonge zeeofficier begonnen zenuwachtig te trillen.

Nog drie maal zette hij op de zwarte kleur, telkens een hoger bedrag inzetende en telkens won rood...

Thornby, als een moderne Mefisto, stond in de verte te kijken, schijnbaar zonder enig belang in het spel te stellen, ofschoon hij inderdaad geen enkele beweging der spelers miste.

Een half uur duurde het spel en steeds had Raffles gewonnen en de jonge zeeofficier verloren, toen er plotseling een gongslag door het vertrek weerklonk die alle spelers verschrikt en met bleek gelaat deed opkijken.

— De politie, riep de croupier. Hierheen, dames en heren.

Snel als de bliksem haalde hij zijn stoel achteruit en drukte op een knop, die zich aan een der tafelpoten bevond.

Vlug en geruisloos zakte de tafel met al het geld, dat de spelers niet tijdig genoeg hadden kunnen oprapen, in de vloer, die zich dadelijk weer sloot. Er was niets dan een fraai Perzisch tapijt, waarin zelfs het meest geoefende oog geen spleet zou kunnen ontdekken.

Tegelijkertijd vloog de verborgen deur achter de plaats van de croupier open.

Alle spelers, gevolgd door het personeel van de speelclub, stortten zich in de opening, de dames zenuwachtig en in de hoogste mate verschrikt, de heren kalmer, daar zij wel wisten, dat het zeer moeilijk zou zijn hen in te halen, als de deur eenmaal achter hen was dicht gevallen.

Reeds klonken op de treden van de

trap de snelle schreden van de naderende politieagenten.

De croupier was bij de ingang van de deur blijven staan, en toen de laatste gast daardoor verdwenen was, draaide hij een tweede knop aan de buitenzijde van de deur om.

Dadelijk ging het licht in de speelzaal uit.

De croupier trad nu op zijn beurt naar buiten en nauwelijks was de geheime deur achter hem dicht gevallen of men kon de harde slagen van de agenten op de op slot gedraaide hoofdeur van de speelzaal horen.

De gasten snelden een smalle gang door en kwamen op een portaal, dat flauw verlicht was door een klein electrisch lampje.

Een brede trap liep van hier recht naar beneden, blijkbaar naar de achterzijde van het grote huis, dat geheel voor dergelijke ondernemingen scheen te zijn ingericht.

De meeste gasten waren reeds beneden en reeds wilden de voorsten de zware deur openen, die op een smal steegje achter het huis uitkwam, toen een geweldige slag tegen het hout van deze deur haar deed dreunen.

De dames begonnen te gillen en enigen vielen van schrik en opwinding flauw. Ook de heren, waaronder er waren, die een voornamen positie in de Londense geld- en handelswereld bekleedden, schrokken hevig en vloekten als bezetenen.

— Wij zijn verraden, schreeuwde de croupier. De politie heeft de geheime uitgang achter in de tuin gevonden.

Er ontstond een grote verwarring, en sommige heren wilden de croupier te lijf, die zich nauwelijks verstaanbaar kon maken, zo luid gilden de dames en schreeuwden de heren.

Raffles en de drie andere heren in zijn gezelschap waren, daar zij het laatste vertrokken waren, nog boven aan de trap, toen beneden het woest getier ontstond.

Dick Brighton, die hier reeds vaak geweest was, had dadelijk begrepen wat er aan de hand was.

Hij greep Raffles en Thornby bij de arm en fluisterde:

— Terug! Terug! Weer naar boven. Ik weet een uitgang naar het dak.

— En dan? vroeg Raffles, wie het vooruitzicht op deze ordinaire wijze in handen van de politie te vallen, alles-behalve toelachte.

— Het huis grenst dicht aan het naastgelegen gebouw van een grote fabriek, vervolgde de jonge officier. Een flinke sprong en wij zijn gered.

— En als wij die sprong missen? vroeg Thornby, niet zonder een beving in zijn stem.

— Dan vallen wij te pletter, antwoordde Brighton koelbloedig. Maar dat doe ik nog liever dan als officier hier te worden gesnapt, en ik denk dat mijn collega er juist zo over denkt.

— Inderdaad, riep Raffles uit.

— In 's hemelsnaam dan maar, zei Thornby.

— Volg mij, beval Brighton.

Hij snelde naar boven, terwijl de tuindeur dreunde onder de heftige slagen der agenten.

De drie anderen volgden hem op de voet. De jonge officier rende langs de geheime deur van de speelzaal over het portaal, opende aan het einde daarvan een smalle, nauwelijks zichtbare deur en zei:

— Vat nu elkaar bij de hand, want het is hier stikdonker.

De vier vluchtelingen grepen elkaar bij de hand, en wederom begon de snelle loop over een schijnbaar geheel verlaten zolder, in volslagen duister, tot Brighton stilhield.

Hij liet de hand van Raffles los, die onmiddellijk achter hem volgde en zei:

— Blijf hier staan.

— Maar waarom moeten wij hier in die tastbare duisternis blijven wachten? vroeg Raffles. Ik heb een elektrische zaklantaarn bij mij.

— Zoveel te beter, antwoordde Brighton, dat wist ik niet. Gij kunt hem nu wel ontsteken, want het is niet waarschijnlijk, dat men ons gevolgd is.

Een tamelijk helder licht verspreidde zich over de ruime zolder.

De deur waardoor zij waren binnengekomen, stond nog open en Brighton ging deze eerst sluiten.

Toen keerde hij terug en opende niet zonder moeite een klein dakraam, dat blijkbaar met planken was dichtgespijkerd.

Er ontstond nu een opening van een paar voet in het vierkant, op ongeveer anderhalve meter van de vloer.

Brighton hees zich het eerst naar buiten, geholpen door Raffles en stond nu in de brede dakgoot, van waar het gemakkelijk was op het platte dak te klimmen.

Daarna werd Thornby, die het minst vlug scheen te zijn, door Raffles geholpen, zodat hij zich op zijn beurt door het kleine zolderraam in veiligheid kon brengen. Daarna was het de beurt aan Brand, die met zijn gewone katachtige vlugheid niet de minste moeite had om zich zonder hulp op het dak te werken. Juist toen Raffles zich aan de rand van het raampje wilde optrekken, hoorde hij buiten de deur het gerucht van naderende voetstappen.

— Daar zijn de agenten, riep hij op gedempte toon tot Brand, die in de dakgoot naast het raampje neerhurkte.

Toen trok hij zich op, Brand greep hem onder de armen en enkele seconden later bevond hij zich veilig op het dak.

Vandaar wierp Brighton, die zich op zijn buik had gelegd, het planken zolderraam weer dicht, zodat het op de grote zolder opnieuw pikdonker werd en zei toen:

— Nu zullen onze achtervolgers een minuut of vijf achterraken met het zoeken naar het zolderraam en als wij vlug zijn, is er tijd genoeg om te ontsnappen. Ik huiver als ik er aan denk, dat men mij zou aanhouden en naar een politiebureau brengen, terwijl ik in uniform ben. Volg mij snel.

Hij liep vooruit over het platte, met grint bedekte dak tot hij de rand bereikt had.

Zij stonden nu voor een smalle steeg, die niet breder dan ongeveer een meter was.

Het dak aan de andere kant van

deze smalle gang was ongeveer anderhalve meter lager gelegen.

— Het is een geduchte sprong, zei Thornby, ondanks zichzelf van de rand van het dak terug wijkend.

— Dat lijkt zo in de duisternis, zei Brighton op luchtige toon.

— Gevaarlijk of niet, meende Raffles de sprong moet gewaagd worden, want ook ik heb niet de minste lust om in handen van de politie te vallen. Met een flinke aanloop kan het gedaan worden.

— Maar als wij aan de overkant zijn, hernam Thornby, dan zijn wij immers niet veel verder.

— Jawel, zei Brighton, dat zijn wij wel. Ik heb deze weg al eens meer afgelegd; ik behoeft er geen geheim van te maken. Het gebouw, dat gij daar voor u ziet, behoort tot een opslagplaats, ik geloof van papier, die des nachts geheel verlaten is. De waker woont beneden voor aan de straat en er loopt een stevige ijzeren regenpijp van het dak tot aan de binnenplaats, die door een lage schutting is omgeven. Als men daar eenmaal overheen geklommen is, komt men in een straatje, dat een paar honderd stappen verder met een bocht weer op de Edgeware Road uitloopt.

— Dat is meer dan voldoende, zei Raffles kalm.

— Alles goed en wel, zei Brand, maar wie weet, of de agenten ook bij de uitgang van die bewuste straat niet op wacht staan?

— Dat is van minder belang, merkte nu Thornby op, als wij daar veilig komen zonder onze nek te breken, zal ik u vlug naar mijn huis brengen, dat hier vlak in de nabijheid is en waar gij zolang kunt blijven, tot wij zeker weten, dat de agenten verdwenen zijn.

— Het kon niet mooier, zei Raffles, terwijl hij Brand met zijn elleboog een stoot in de ribben gaf. Ga jij voor, Brand zo vervolgde hij, je bent de vlugste. Toon jij onze vriend Thornby eens, dat dit sprongetje niets betekent. Vlug, want ik zou zeggen, dat de politieagenten reeds aan het zolderraam peuten.

Brand behoeft niet eens een aanloop te nemen, maar sprong licht als een

kangeroe over de gapende spleet op het tegenoverliggende dak.

Daarop was het de beurt van Thornby.

Deze aarzelde nog even, en liep toen een paar meters achteruit om een aanloop te nemen. Toen snelde hij vooruit om de sprong te doen.

Hij liep tot aan de rand van het dak, maar hij berekende de afstand niet goed, zijn voet haakte achter de opstaande, zinken rand van het dak en met een snerpemde gil stortte hij voorover.

Maar Raffles had hem geen ogenblik uit het oog verloren.

Op het ogenblik dat Thornby voorover viel, schreeuwde hij luid:

— Grijp mij om mijn lenden, Brighton.

Op hetzelfde ogenblik sloeg hij zijn ijzeren vuist om een der benen van de ongelukkige Duitser.

De toestand was hoogst gevaarlijk.

Raffles lag nu geknield op het dak, vlak bij de rand en Brighton hield hem met alle macht om het middel vast, terwijl Thornby met het hoofd omlaag hing, slechts aan de enkel vastgehouden, en Brand aan de overkant, doodsbleek van schrik, het toneel aanschouwde.

Raffles, hoewel van meer dan buitengewone lichaamskracht, voelde dat hij het in deze precaire houding niet lang zou kunnen uithouden. Hij keek wanhopig om zich heen en schreeuwde eensklaps:

— Daar bij die schoorsteen ligt een ladder, Brighton, breng deze onmiddellijk hier.

— Maar dan moet ik u loslaten.

— Dat is niets, een paar seconden houd ik het wel uit. Ik zal mij schrap zetten tegen de rand van het dak.

Raffles wendde zich met moeite om, zodat zijn hielen tegen de rand van het dak steunden en zei toen:

— Snel nu! Er hangt een mensensleven van af.

Brighton liet Raffles los en snelde naar de schoorsteen.

Inderdaad lag daar een ladder van een meter of drie lengte, die daar waarschijnlijk was achtergelaten door metselaars.

Hij kwam er mee aandrigen en legde het laddertje, dat, gelukkig nogal stevig was, van het ene dak naar het andere, vlak naast Pancras Thornby, die geen beweging durfde maken en bijna bewusteloos was van angst en ontzetting.

Vlug als een aap klom Brand nu tegen de ladder op, greep Thornby bij de schouders en trok hem niet zonder moeite op de ladder.

Raffles liet de enkel los, die hij met inspanning van al zijn krachten al die tijd in zijn ijzeren vuist had geklemd en sport voor sport liet Thornby zich nu naar het andere dak afzakken.

Meer dood dan levend kwam hij er aan.

Achter elkaar lieten Raffles en Brighton zich nu langs de ladder afglijden.

Nauwelijks waren zij aan de overkant, of op het dak van de speelclub verscheen een politieagent, spoedig gevolgd door een tweede en een derde.

— Vervloekt, riep Brighton, zullen die kerels ons dan niet met rust laten.

— Ik hoop van wel, zei Raffles kalm, terwijl hij de ladder met een krachtige ruk naar zich toetrok.

Daarop wendde hij zich tot de half bewusteloze Thornby en zei:

— Mijn waarde heer, ik zou u aanraden u thans niet zo door uw zenuwen te laten beheersen, want wij zijn nog niet aan het einde. Een beetje meer sportieve zin, wat ik u bidden mag. Wat ons nu nog te doen staat is maar een kleinigheid.

Zij snelden nu, aangevoerd door Brighton, over het dak van het papierpakhuis en lieten zich een voor een, te beginnen met Thornby, langs de regenpijp van het niet zeer hoge gebouw naar de binnenplaats afzakken.

Raffles was de laatste, en zijn hoofd verdween juist achter de rand van het dak, toen de eerste der politieagenten een toespraak begon af te steken, die begon met de woorden:

— In naam der wet...

Raffles wachtte wijselijk het vervolg van deze belangwekkende redevoering niet af en liet zich vlug zakken.

Alle vier de mannen stonden nu veilig

op de kleine binnenplaats, klauterden zo zacht zij konden over de houten schutting en stonden nu in een smal straatje, dat slechts zeer spaarzaam verlicht was.

Zo snel hun benen hen dragen konden, liepen zij de straat bijna ten einde, tot Thornby plotseling stilstond en uitriep:

— Ik heb iets verloren.

— Wat dan? riep Brighton ongeduldig.

— Mijn hoed.

— Dat komt meer voor met mensen, die bijna van een dak vallen, zei Raffles op koude toon. Ik kan het verlies werkelijk niet onherstelbaar noemen.

— Dat is het ook niet, mijn waarde Dainty, hernam Thornby, maar het zal ergernis wekken, als ik zonder hoofdedksel de Edgeware Road oversteek.

— Dat moeten wij er dan maar op wagen, hernam Raffles, het is nu niet de tijd om een hoedenwinkel binnen te gaan. Vooruit!

Zij liepen nu snel naar de overzijde en het Hyde Park in, maar voor zij bij de Marble Arch de helderverlichte Park Lane opgingen, keek Brighton voorzichtig om de hoek.

Op een honderd meter afstand meende hij drie agenten snel te zien naderen.

— Kom, heren, zei hij, een beetje haast zou op dit ogenblik geen kwaad kunnen. De weg is voor het ogenblik veilig, maar daarginds naderen, als ik mij niet vergis, drie agenten, met wie ik volstrekt geen kennis verlang te maken.

Op gevaar af van te worden overreden door een van de talloze motorbussen, taxi's, auto's en andere voertuigen, die bij honderden over dit drukke punt reden, staken de vier mannen naar de Oxfordstreet over.

Nu was Thornby de aanvoerder van het troepje.

Hij bracht de drie anderen nog enkele schreden verder, tot zij de Miltonstreet bereikt hadden, een tamelijk smalle zijstraat van Oxford Street.

Voor het derde huis van de hoek hield Thornby stil en haalde een sleutel uit zijn zak, hij opende een deur en liet zijn drie metgezellen binnen.

— Goddank, riep hij uit, wij zijn in veiligheid. Het zal mij aangenaam zijn als de heren mij willen volgen, wij zullen een glas whisky soda ledigen op de goede afloop van dit avontuur...

— En hopen, dat uw kostbare hoed teruggevonden moge worden, vulde Brand, ondanks zich zelf, spottend de zin aan.

Thornby keek de spreker met zijn zonderlinge ogen onderzoekend aan en zei toen, zich tot Raffles wendend:

— Mijn waarde Dainty, gij begrijpt wel, hoe dankbaar ik u ben, dat gij mij uit een zeer onaangename positie verlost hebt.

— Inderdaad zeer onaangenaam, zei Brand, wiens bloed begon te koken. Het had maar weinig gescheeld, of gij waart uw hoed achterna gevallen en dan zou er vermoedelijk van u heel wat minder terecht zijn gekomen dan van dat hoofddekseel.

Raffles stootte Brand onmerkbaar aan en zei koel:

— Mijnheer Thornby, gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd. Als er hier sprake is van een dienst, die men u bewezen heeft, dan heeft Dick Brighton daaraan minstens evenveel aandeel als ik.

Thornby, die blijkbaar verheugd was, dat hij zich niet in dankbetuigingen behoefde uit te putten, schudde Raffles en Brighton beurtelings krachtig de hand en zei toen:

— Ik zal in ieder geval nooit vergeten, wat er een kwartier geleden geschied is, mijneheren, en als ik u ooit een wederdienst kan bewijzen, dan zal ik dat zeer zeker niet nalaten. Maar volg mij nu, wat ik u verzoeken mag, ik zal mijn bediende last geven ons wat sigaren en een fles whisky te brengen, zodat wij de tijd van het wachten aangenaam kunnen doorbrengen.

Hij ging zijn bezoekers voor en besteeg een fraaie, eikenhouten trap, belegd met een dikke loper, die alle schreden onhoorbaar maakte.

Op het portaal, dat zij thans bereikten, kwamen drie deuren uit, twee ter linkerzijde en een aan de rechter-

kant.

Thornby opende de tweede deur links en trad een geheel donker vertrek binnen. Hij draaide dadelijk de schakelaar van het electrisch licht naast de deur om, zodat zijn bezoekers konden zien, dat zij zich in een groot, met smaak gemeubeld vertrek bevonden, dat blijkbaar dienst deed als werkkamer van de bewoner.

Er bevonden zich twee ramen in het vertrek, waarvoor dikke gordijnen hingen, maar Raffles had sedert het binnentreden te goed acht gegeven op de weg, die hij volgde, om niet te weten, dat deze kamer zich achter aan het huis moest bevinden en waarschijnlijk op een tuin of binnenplaats uitzag.

Tussen de beide ramen bevond zich een schrijfbureau van grote afmetingen, dat met een deksel gesloten was.

Zodra de bezoekers waren binnentreden, drukte Thornby op een schelknop en even later trad een man binnen in de uniform van butler: een zwarte rok met dofvergulde knopen, laag uitgesneden vest en witte das.

— William, zei hij tot de bediende, breng een fles van onze beste whisky en het kistje met de havanasigaren, dat in de rookkamer staat.

De man boog en verliet het vertrek.

Raffles had Thornby met de grootste aandacht gadegeslagen, terwijl deze zich van het kleine krisje met de lange ketting en zijn pet ontdeed, en het was hem niet ontgaan, dat meester en knecht zodra deze was binnentreden, een snelle blik met elkander gewisseld hadden.

Toen de butler het vertrek verlaten had, zei Thornby, terwijl hij zijn gasten met een gebaar tot zitten nodigde:

— Het is wel wat lastig, dat ik op het ogenblik maar één bediende heb, en wel mijn butler, William, die mij uit Amerika gevolgd is. Ik zou mij graag een tweede bediende aanschaffen, maar heb nog geen gelegenheid gevonden om er een in dienst te nemen.

— Dat gaat hier te Londen ook niet zo gemakkelijk, mijn waarde Thornby, zei Raffles, in wiens ogen plotseling een schittering verscheen. Maar als ik u

soms van dienst kan zijn, door bemiddeling van mijn vriend Brand, dan verlang ik niets liever.

Hij had zijn vriend onder het spreken een snelle blik toegeworpen, waarvan Brand de betekenis onmiddellijk begreep.

— O, als het anders niet is, riep deze uit, ik kan u een bediende leveren, zoals gij er uw gehele leven geen tweede zult vinden en die juist een paar weken geleden zijn betrekking door de dood van zijn oude meester is kwijt geraakt.

— Wel, dat zou mij schikken, zei Thornby vrolijk, als een echte Londenaar mij aan een kamerbediende helpt, dan weet ik althans zeker, dat ik een betrouwbaar man in mijn huis krijg. Is uw protégé jong of oud, mijnheer Brand.

— Een jaar of vijftig, vijf en vijftig ongeveer, antwoordde Brand.

— Jong is het niet, maar zoveel te beter, ik houd niet van die jonge spring in 't velds, hernam Thornby, zij voeren niets uit, snuffelen overal rond en lopen bij de eerste de beste gelegenheid naar een betere dienst, als zij die krijgen kunnen.

— O, daarvoor behoeft gij niet bevreesd te zijn, zei Brand lachend, want mijn beschermeling is de bescheidenheid zelf, een echt familiestuk, dat zijn meester langer dan dertig jaren heeft gediend, zonder dat er ook maar het minste op hem aan te merken viel: hij drinkt niet, hij babbelt niet, hij steelt geen sigaren, kortom, hij is een modelbediende, zoals men er tegenwoordig maar weinig meer vindt.

— Hoe heet de man? vroeg Thornby.

— Percy Glannory, antwoordde Brand

zonder enige aarzeling, gewend als hij was in een ommezien gefingeerde namen te verzinnen.

— En wanneer zou hij bij mij in dienst kunnen treden?

— Maar zodra gij wilt, mijn waarde heer, antwoordde Brand. Ik zei u reeds dat hij buiten betrekking is en desnoods kan hij morgen al komen.

— Dat zal wel gaan, zei Thornby. Het is lastig het zonder bediende te moeten stellen. In Amerika had ik er acht. Een William is de enige die met mij is mee gegaan, want ik zou het niet buiten hem kunnen stellen. Maar vertel het hem om 's hemelswil niet, want hij is toch al zo met zich zelf ingenomen.

— Mag ik dan mijn protégé zeggen, dat hij zich morgen bij u kan aanmelden? vroeg Brand.

— Graag, antwoordde Thornby. Maar wat ik wilde zeggen, als zijn meester overleden is, bij wie zou ik dan naar hem kunnen informeren?

— Gij hebt u slechts tot lord Aberdeen te wenden, mijnheer Thornby, die een boezemvriend van de overledene was en Glannory reeds even lang kent als zijn meester.

— Uitstekend, zei Thornby, dat zal ik niet nalaten te doen, want nogmaals, ik sta er op dat mijn bedienden volstrekt betrouwbaar zijn.

— Dan zal ik hem morgen om een uur of elf bij u zenden, zei Brand.

— Afgesproken.

Op dat ogenblik trad de butler weer binnen met een kistje sigaren en een zilveren blad, waarop een kruik Schotse whisky en glazen.

HOOFDSTUK V

TOEBEREIDSELEN

Een uur ongeveer bleven de vier mannen bij hun sigaar en whisky zitten. Toen stonden Raffles en Brand op om te vertrekken.

— Gaat gij mee, Brigaton? zei Raf-

fles, de jonge zeeofficier aandachtig aanzende.

— Neen, Dainty, ik heb nog iets met Thornby te bespreken. Onze uitgaansavond is toch totaal bedorven door die

ellendige politie, maar ik houd mij aanbevolen voor een volgende keer.

Raffles en Brand verlieten het vertrek en toen zij op straat stonden, haalde Raffles diep adem, alsof hij uit een benauwde droom ontwaakte.

— Het is een prachtige avond, Charles, en de kust schijnt geheel veilig te zijn, zei hij. Heb je er iets op tegen, dat wij wandelen inplaats van een auto te nemen? Ik heb nogal wat te vertellen in verband met onze verdere plannen.

— Ik vind het uitstekend, antwoordde Brand, terwijl hij met welgevallen de heerlijke avondlucht opsnoof. Het leek wel of de lucht daar bij die Thornby letterlijk bezwangerd was met misdaad, het doet mij goed dat ik weer onbelemmerd kan ademen.

— Met mij is het precies zo, zei Raffles. Kom, wij zullen naar huis lopen, wij zijn er hier een kwartier van verwijderd en in die tijd kunnen we heel wat bepraten. Het is een heel leerzame avond geweest.

— Ja, dat geloof ik ook wel.

— Laat ik maar beginnen met je te zeggen, dat ik de officiersuniform wel aan de kapstok kan hangen. Ik geloof niet, dat die nog dienst behoeft te doen.

— Ik begrijp al wat je van plan bent: Je wilt zeker de plaats van Percy Glanory innemen.

— Goed geraden.

— Maar waarom zou Thornby nog een bediende nemen?

— Wel, hij is er wel half toe gedwongen. Bedenk dat we hier in Engeland zijn. Wat zou het hier voor een indruk maken, als hij hier als schatrijk katoenplanter slechts één bediende had. Daar zou iedereen over praten en het is voor een man als Thornby geraden, om zo min mogelijk aanleiding te geven tot babbelen. Als hij zich voor een schatrijk Amerikaan uitgeeft, dan moet hij ook alles doen wat een miljonair doet. Trouwens zul je wel hebben opgemerkt, dat hij tot drie malen toe erop heeft aangedrongen, dat de bediende vooral niet te jong en geen « potkijker » mag zijn. Ik ben er trouwens zeker van, dat iedere bediende, die van het tegendeel blijkt

zou geven, bij hem geen zak zou eten.

— Dat denk ik ook. Hoe langer ik die Thornby bekijk, hoe meer ik begin te geloven, dat die kerel tot letterlijk alles in staat is, behalve ondankbaarheid te tonen aan degene, die hem het leven heeft gered.

Even liepen zij zwijgend door.

Toen hernam Raffles op ernstige toon:

— Waarom denk je dat Dick Brighton niet met ons is meegegaan?

— Wel, omdat hij zaken met Pancras Thornby te bespreken had.

— Juist, en zaken van zeer bedroevende aard. Weet je hoeveel Brighton vanavond aan de speeltafel verloren heeft?

— Ik moet je zeggen, dat ik er niet op heb gelet. Ik heb meer naar jouw spel gekeken.

— Zevenhonderd tachtig pond sterling.

— Ai! Dat is een reusachtig bedrag voor een luitenant ter zee.

— Dat is het ook, en als hij dat bedrag verloren zou hebben, bijvoorbeeld in de Windsor Club, dan zou zijn toekomst voorgoed gebroken zijn, als hij het niet binnen de vastgestelde vier en twintig uur terug zou kunnen betalen, en dat zou hij alleen kunnen doen als hij een woekeraar in de arm nam. En zelfs zo'n geldwolf zou hem zeker geen pond voorschieten, zonder eerst vooraf nauwkeurig onderzoek te hebben gedaan naar de geldelijke omstandigheden van de vader van zijn slachtoffer.

— En dat zal Thornby in dit geval waarschijnlijk wel niet hebben gedaan.

— Daar kun je wel zeker van zijn. Het kan hem volstrekt niet schelen, of hij dat geld terug krijgt, of niet, want zijn regering betaalt hem dat alles dubbel en dwars terug, terwijl hij zeker een half vermogen ontvangt, als hij erin slaagt zich van de tekeningen meester te maken.

— Wat denk je van die butler, Williams?

— O, wat hem betreft, koester ik niet de minste twijfel, hij is natuurlijk een medeplichtige van Pancras Thornby, of hoe die dan in werkelijkheid moge heten.

Ik heb de blik wel opgemerkt, die zij met elkander wisselden toen hij binnenkwam.

— En over de zaken die Brighton nu met Thornby bespreekt, heb je je zeker ook al een oordeel gevormd?

— Ja, het is dunkt mij niet twijfelachtig, of hij tracht op het oogenblik de ongelukkige officier te bepraten om hem die tekeningen in handen te spelen.

— Zou hij er in slagen, denk je?

— Ik vrees. Bedenk, dat Thornby op dit oogenblik al een vordering van een paar duizend pond op hem heeft en daarmee zijn toekomst als het ware in zijn handen houdt. Hij zal hem waarschijnlijk de waarde van die documenten zo gering mogelijk afschilderen en hem de hemel mag weten wat, op de mouw trachten te spelden.

— Waarbij nog komt, dat Brighton hem wel niet, zoals wij, voor een Duitser, maar voor een Amerikaan aanziet en dat vindt hij misschien niet zo erg. Maar zeg mij nu eens, Edward, is het eigenlijk niet onze plicht om die jonge zeeofficier te waarschuwen?

— Daar heb ik ook over nagedacht, amice, zei Raffles op ernstige toon, maar ik geloof dat wij daarmede moeten wachten tot het uiterste oogenblik.

— Maar waarom dan?

— Omdat ik anders geen bewijzen tegen die Thornby heb.

— Maar misschien vind je die wel als je in zijn huis bediende bent.

— Dat hoop ik, maar het is niet zeker. Ik zal mij natuurlijk die tijd ten nutte maken en ik hoop nu maar dat Brighton althans zolang tegenstand zal bieden, tot ik andere bewijzen van Thornby's ware plannen in Engeland kan vinden.

Zij bevonden zich op dit oogenblik voor de deur van het huis in Cromwellstreet en traden binnen, nadat Raffles met zijn huissleutel de voordeur ontsloten had.

* * *

De volgende ochtend om elf uur belde er aan het huis van de Duitse spion in Milton Street een eenvoudig gekleed man

aan, die reeds van verre als een dier Engelse bedienden te herkennen was, die als het ware familiestukken zijn geworden en altijd in de dienst van een en dezelfde meester is geweest.

Deze man was John Raffles.

De butler Williams opende de deur en vroeg wat de bezoeker verlangde.

— Ik ben Percy Glannory, mijnheer, zei Raffles op zachte, onderdanige toon, en ik kom mij bij mijnheer Thornby aanmelden, in de hoop dat hij mij als kamerbediende zal willen aannemen.

De butler bekeek de bezoeker van het hoofd tot de voeten.

Het onderzoek scheen hem te bevredigen.

Hij liet de grijze bediende binnenkomen en wees op een fraai besneden eikenhouten bank in de vestibule.

— Ga daar even zitten, en wacht totdat ik u antwoord kom brengen, zei Williams.

Hij ging de trap op en Raffles had nu gelegenheid de vestibule beter op te nemen, die hij des avonds slechts vluchtig en in een andere gedaante had kunnen zien, derhalve stond hij op en liep de hall een paar maal op en neer.

Toen mompelde hij zacht bij zich zelve:

— Het schijnt mij toe, dat het hier wat hol klinkt, er moet een grote kelder onder dit huis zijn. Wie weet wat Thornby daar bewaart?

Daarop ging hij weer zitten, juist toen de butler boven aan de trap verscheen en riep:

— Mijnheer verzoekt je bij hem te komen.

Raffles ging de trap op, letwat gebukt lopend als een man op jaren, die niet gewend is om trappen te beklimmen.

Thornby zat voor zijn schrijfbureau dat hij onmiddellijk sloot, zodra de gewaande bediende binnenkwam.

— Gij zijt Percy Glannory? vroeg hij terwijl hij de binnentredende doorborend aankeek.

eenvoudig.

— Ik zal je eens wat zeggen, Glanno-

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles

ry, hervatte Pancras Thornby. Ik zal het enkele dagen met je proberen en als je mij bevalt kun je bij mij blijven.

Hij stond op en plaatste zich wijsvaardig vlak voor de grijsaard.

Zijn ogen waren nu dofzwart, toen hij Raffles strak aankleefde en zei:

— Maar voor één ding moet ik je bijvoorbaat waarschuwen. Ik houd niet van snuffelaars en ik zou je ontraden om ooit iets anders te doen dan je plicht als kamerbediende, of je vliegt er uit als een kanonskogel.

— Mijnheer, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn aanstaande meester trouwhartig aankleefde, ik heb mijn overleden heer dertig jaren lang gediend en hij heeft nooit het minste op mij te zeggen gehad. Ik deed mijn plicht en meer niet.

— Dan is het goed, zei Thornby op zachte toon. Wanneer kun je komen?

— Desnoods vandaag, of anders morgen reeds, mijnheer.

— Kom dan vanmiddag maar. Het is nogal lastig om zonder bediende te zijn. Het huis is groot, zoals je wel gezien zult hebben en er valt veel te doen. Voor het overige heb je je aan de bevelen van Williams, de butler, te houden, die je hier ziet.

Raffles boog het hoofd, ten teken dat hij het begrepen had en verliet, na enige woorden van dank te hebben gestameld, het vertrek, uitgeleid door Williams.

Een ogenblik later stond hij weer op straat.

Zodra hij op de Edgeware Road was, riep hij een huurauto aan en liet zich naar zijn huis rijden, waar Brand hem in begrijpelijke spanning opwachtede.

— Hoe is het gegaan? vroeg de jonge man, zodra Raffles zich van zijn vermomming ontdaan had.

— Het is uitstekend gegaan, antwoordde deze lachend. Ik zette zo'n betrouwbaar gezicht, dat ik zelfs een steen hart vermurwd zou hebben. Ik geloof, dat zelfs die schobbejak van een Thornby op mijn eerlijkheid had durven wedden en dat is toch anders, geloof ik, niets voor die vent.

— Dus zij koesterden geen argwaan?

— Hoegenaamd niet.

— Heb jij zelf niets bijzonders ontdekt?

— Tot dusverre nog niet, of het moest zijn, dat er een grote kelder onder het huis is en dat Thornby zijn schrijfbureau met enige overhaasting dichtklapte zodra ik binnenkwam.

— Neem mij niet kwalijk, maar het is toch niet zo vreemd, dat er een kelder onder het huis is, merkte Brand lachend op.

— Dat niet, maar heb jij ooit kunnen horen, dat er een kelder onder je voeten was, bij het lopen in een gewone huisgang?

— Neen, dat kan ik mij tenminste niet herinneren, moest Brand bekennen.

— Dat geloof ik ook niet, en ik ben dan ook overtuigd, dat die kelder er oorspronkelijk niet was, maar later gegraven is.

— Maar dan toch niet door Thornby, riep Brand uit. Want hij is pas een paar dagen te Londen.

— Dat spreekt vanzelf. Die kelder zal waarschijnlijk gegraven zijn door Williams en zijn kornuiten, die dat huis onder een geheel andere naam en gedaante bewoond hebben, voor hun chef uit Amerika overkwam.

— Met welk doel dan?

— Daar kan ik maar naar raden. Misschien hebben zij die kelder in verbinding gebracht met die van het naastgelegen huis, om te kunnen vluchten als de nood aan de man kwam, of misschien fabriceren zij er wel helse machines of andere liefelijkheden.

— En wanneer tred je in dienst? vroeg Brand.

— Vanmiddag.

— En beloof je me, dat je zeer voorzichtig zult zijn, Edward?

— Charles, dat is meer dan ik kan beloven. Je begrijpt dat ik daar niet kom om zilver te poetsen en de looper te stofzuigen, maar om een grondig onderzoek in te stellen. En hoe voorzichtig ik daarbij te werk zal zien te gaan... ik kan toch niet vooruit weten, wat er gebeurt en het kon er wel eens warm toegegaan, als ik gesnapt werd. Maar daar valt me nog iets in.

— Wat dan?

— Jij moest je, natuurlijk vermomd, zoveel mogelijk in de nabijheid ophouden en mij, als de nood aan de man mocht komen, te hulp snellen.

— Ik verlang niets liever, riep Brand uit. Misschien is daar in de buurt wel een kamer te huur, waar ik me verdekt kan opstellen, zodat ik althans zo dicht mogelijk in je nabijheid ben, als je me mocht nodig hebben.

— Daar zullen we dadelijk werk van maken, riep Raffles uit, terwijl hij opstond.

— Maak maar gauw een oud heertje van je zelf, bijvoorbeeld een ontvanger van de belastingen, die op pensioen gesteld is, of iets dergelijks. Maar gauw, want over drie of vier uur moet ik mijn dienst aanvaarden.

Brand snelde naar zijn slaapkamer en kwam een half uur later weer, te voorschijn.

Raffles barstte in lachen uit, toen hij hem zag.

— Je bent een smakelijk oud typetje, riep hij uit, zo van een prentje uit een boek van Dickens weggelopen. En laten we nu eens gauw op onderzoek uitgaan.

De beide mannen verlieten het huis, riepen een taxi aan en lieten zich naar een dwarsstraat van de Milton Street rijden, die slechts enkele huizen voorbij dat van de Duitse spion gelegen was.

Het toeval was hun gunstig.

Enkele huizen van de hoek stonden kamers te huur en een kwartier later had Brand onder een valse naam twee vertrekjes gehuurd, waarvan er een uitzag op de binnenplaats, waaraan ook twee ramen grensden van de kamer, waar hij en Raffles de vorige avond ten huize van Pancras Thornby een uur hadden doorgebracht.

Raffles was in de auto blijven wachten, uit vrees dat hij misschien op straat zijn tegenstander tegen het lijf mocht lopen en was niet weinig verheugd, toen

Brand zich weer bij hem voegde met het bericht, dat hij in zijn onderneming geslaagd was.

— Je slaapkamer komt dus uit op de grote binnenplaats? vroeg Raffles, zodra de auto weer op weg naar het huis in Cromwellstreet was.

— Ja en nog wel op dezelfde verdieping. Ik heb nauwkeurig de huizen geteld. Dat van Thornby is het zesde van de hoek af en ik heb de gordijnen voor de ramen, die half gesloten waren, duidelijk herkend.

— Prachtig, riep Raffles uit. Dan zal het jou met je vlugheid niet moeilijk vallen om over de daken, als het nodig mocht zijn, in het huis van mijn nieuwe baas in te breken. Met een dik touw, van een haak voorzien, weet jij wonderen te doen.

— Ja, dat heeft niets te betekenen, de vraag is maar hoe zal ik weten dat je mij nodig hebt, zodat ik niet op een ontijdig ogenblik kom binnenvallen.

Raffles dacht even na en zei toen:

— Als ik in gevaar verkeer, dan zal ik, aangenomen natuurlijk, dat ik daartoe de gelegenheid heb, overdag een witte lap uit het raam hangen en des avonds mijn sterke elektrische zaklantaarn op jouw venster richten.

— Uitstekend, riep Brand uit, maar ik hoop van harte, dat het niet nodig zal zijn. Want jij bent slechts gewend in de alleruiterste nood de hulp van derden in te roepen.

— Wij zullen wel zien, merkte Raffles luchtig op, het zal zo'n vaart niet lopen.

De auto had nu het huis bereikt en de beide vrienden gingen binnen.

Brand ging zijn valies met het nodige toiletgerel en enige wapens pakken, terwijl Raffles op zijn beurt een eenvoudige handkoffer vulde met wat kleeren, maar zijn wapens en een paar flesjes met een geheimzinnige inhoud in zijn zakken verborg.

Hoofdstuk VI

RAFFLES ALS HUISKNECHT

De twee vrienden vertrokken beiden nadat Raffles aan Gaston en Henderson de nodige instructies gegeven had.

In de Edgeware Road, scheidden zij.

Het gepensioneerde ontvangertje van de belastingen begaf zich naar de kamers die hij gehuurd had en de huisknecht ging zich bij zijn nieuwe meester melden.

Het was juist drie uur, toen Raffles aan het huis van Pancras Thornby aanbelde.

De butler Williams opende de deur.

— Daar ben ik, mijnheer Williams, zei Raffles op zijn zachte bescheiden toon, die hij zich als goed afgericht huisknecht had aangewend.

— Heb je een livrei bij je? vroeg Williams, op het eenvoudig valies wijzend, dat Raffles droeg.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde Raffles, maar ik weet natuurlijk niet, of mijn nieuwe meester daar genoeg mee zal nemen.

— O, dat zal wel, antwoordde Williams onverschillig, in dat opzicht is mijn heer niet veeleisend. Kom maar mee, ik zal je je kamertje wijzen, waar je zult slapen. Je kunt je dan meteen in je livrei steken.

Williams ging de nieuwe huisknecht voor en ging eerst de eikenhouten trap op, die naar de eerste verdieping leidde, vandaar gingen zij een aantal smalle portaaltjes, wenteltrapjes en zonderling kronkelende gangen door, totdat zij een tweede trap bereikten, die naar de zolderverdieping leidde.

Hier opende Williams een deur, die toegang gaf tot een zolderkamertje, dat eenvoudig, slechts met het allernoodzakelijkste gemeubeld was.

Er stond een ijzeren ledikant, een wastafel, eveneens van ijzer, een houten tafel, een paar stoelen en een geveerd klerenkastje, zoals men die vaak in

dienstbodenkamers aantreft.

Als men het niet wist, zou men reeds aan de schuinlopende zoldering hebben gemerkt, dat dit vertrekje zich vlak onder het dak bevond. Het had slechts één raam en een snelle blik overtuigde Raffles, dat het op de binnenplaats uitzag.

— Steek je maar gauw in je livrei, ik zal over tien minuten terug komen, om je te halen. In het eerst zul je wel moeilijk de weg in dit huis kunnen vinden, het is van zeer oude datum en vrij groot.

— Ja, zei Raffles, met een zachte stem dat meen ik ook te hebben opgemerkt, ik zal mij zo veel mogelijk haasten.

Williams verliet het vertrek en deed de deur achter zich dicht.

Raffles bukte zich om zijn handvallen te openen en wierp daarbij een snelle blik op de deur.

Dat was voldoende om hem te doen zien, dat er geen sleutel op het slot zat, zodat hij de deur niet zou kunnen afsluiten, terwijl hij desondanks niet door het sleutelgat kon heen zien, ofschoon de zolder helder verlicht was.

— Zo, zo, mompelde hij in zichzelf, terwijl hij zich van zijn bovenkieren begon te ontdoen, het schijnt dat mijn vriend Williams door het sleutelgat loert het zal dus zaak zijn, de oude man te blijven spelen.

Raffles begon zich dus langzaam en als met moeite in zijn livrei te steken, maar terwijl hij dit deed, nam hij het vertrekje nauwkeurig in ogenschouw.

Iets bijzonders viel er volstrekt niet aan te zien.

Na enkele ogenblikken hoorde hij zeer zachte schreden, die zich verwijderden, ofschoon degene van wie deze schreden afkomstig waren, schijnbaar alle moeite deed om ze te dempen.

— Ja, ja, zei Raffles glimlachend in zich zelf, onze Williams verbeeldt zich,

dat hij als een kat loopt. Aanstonds zal hij wel met veel opschudding terugkomen, alsof hij zo juist de trap op was gelopen.

Zijn verwachting werd bewaarheid, want een paar minuten later deden zich de stappen weer horen, maar ditmaal zeer luid.

De deur werd geopend en Williams trad binnen.

— Ben je klaar? vroeg hij.

— Zoals gij ziet, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Volg mij dan naar mijn meester.

Raffles, die de voorzorg had genomen om het een en ander, dat hij had meegebracht snel in zijn zakken te steken, toen de butler zich van de deur verwijderde, volgde deze de trappen weer af, de gangen door, tot hij het vertrek bereikte aan de achterzijde van het huis gelegen, waar Pancras Thornby hem en zijn metgezellen de vorige avond had ontvangen.

De heer des huizes zat alweer voor zijn bureau en was blijkbaar verdiept in de bestudering van een groot vel papier vol cijfers en lijnen dat hij onmiddellijk in een la gooide, zodra hij de deur hoorde opengaan.

— Hier is de nieuwe bediende, mijnheer, zei Williams, terwijl hij Raffles liet binnegaan.

— Ik zie met genoegen dat je een man van je tijd bent, Percy, zei Thornby, terwijl hij de oude bediende een vriendelijke blik toewierp. Je kunt nu wel met Williams naar het bediendenvertrek gaan, dan zal hij je wel zeggen wat je te doen hebt.

Raffles boog onderdanig en volgde daarna de butler naar een naast de keuken gelegen vertrek, bestemd voor de bedienden, waar Williams hem in korte woorden uiteenzette wat hij zo al te doen had.

Toen hij klaar was, waagde Raffles op verlegen toon de opmerking:

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, ik het niet geheel alléén in orde zal kunnen, mijnheer Williams, maar ik meen gezien te hebben, dat het huis heel groot is, ik ben een oud man en ik vrees, dat

nen houden

— Ik ben er ook nog, bromde Williams; ik heb bovendien een advertentie geplaatst voor een dienstmeisje, terwijl er een paar maal in de week een werkvrouw zal komen. Mijn meester houdt niet van zoveel bedienden om zich heen.

— Nu, ik zal in ieder geval mijn best doen, zei Raffles onderdanig, aan mij zal het niet liggen, als onze meester niet tevreden over mij is.

— Dat geloof ik ook wel, zei Williams terwijl hij de nieuwe bediende op de schouder klopte. En nu moet ik je nog zeggen: Je moet je er niet zo over verbazen, als je mij hier niet veel te zien zult krijgen, want mijn baas zegt, dat hij niet buiten mij kan en wil mij steeds in zijn onmiddellijke nabijheid hebben.

— Ik ben aan de eenzaamheid gewend, mijnheer, zei Raffles op zachte toon. Ik was bij mijn vorige meester de enige mannelijke bediende. Ook hij had een hekel aan een groot personeel.

— Dat treft dan alles goed, zei Williams met een flauw lachje op zijn bleek gelaat. Ga dan nu maar aan je werk.

Met deze woorden verliet hij het vertrek en liet Raffles alleen.

Deze keek nieuwsgierig om zich heen, maar hij kon ook in dit vertrek niets bijzonders opmerken.

Raffles ging voor het raam staan en wierp een blik naar buiten.

Ter rechter zijde kon hij het huis zien, waar Brand zijn kamertje had gehuurd en tot zijn onuitsprekelijke vreugde zag hij, hoe zijn trouwe metgezel met een kalotje op het grijze haar en een lange pijp in de mond voor het raam van zijn kamer met grote aandacht in de « Times » zat te lezen.

Raffles wendde zich van het raam af en begon met een ijver, een betere zaak waardig, enkele paren schoenen te poetsen, die hij in een hoek zag staan.

Nadat hij de schoenen allen opgewreven had, tot zij glommen als een spiegel, wijdde hij zijn zorgen aan enige kledingstukken, blijkbaar eveneens van zijn meester afkomstig, die hij met hartstocht begon af te borstelen.

Terwijl hij dit deed, liep hij op de

punten van zijn voeten naar de deur en opende deze plotseling.

Er bevond zich echter niemand in de gang.

Raffles liet de deur open en bleef staan waar hij had post gevat.

— Het wantrouwen van Williams schijnt al een beetje gezakt te zijn, mompelde hij in zich zelf. Eigenlijk verwondert het me toch wel wat, dat hij mij niet staat te belooeren, maar hij heeft

misschien een gewichtige bespreking met zijn medeplichtige.

Terwijl hij schuierde alsof zijn leven er van afhing, stak hij met de behendigheid van een zakkenroller zijn handen beurtelings in alle zakken en luisterde aandachtig toe, of de voering hier of daar kraakte, doordat er een of ander papier in verborgen zat.

Hij vond of hoorde echter niets.

HOOFDSTUK VII

EEN SCHOT

Aldus bracht hij de namiddag door met verschillende werkzaamheden.

Van tijd tot tijd kwam Williams naar hem kijken en knikte meermalen goedkeurend met het hoofd.

De wonderlijke stilte in dit vreemde huis echter zou ieder ander man dan Raffles op zijn minst genomen in een zenuwachtige stemming hebben gebracht.

Zijn werk bracht hem in verschillende vertrekken van het oude huis, die met overdadige weelde gemeubeld waren, maar die ganse dag trof hij nergens zijn meester aan.

Ook in het vertrek waar het grote schrijfbureau stond, dat nu zorgvuldig gesloten was, vond hij niemand.

Maar zodra hij daar binnen was getreden, merkte hij dat Williams, sluipend als een panter, en die plotseling voor hem had gestaan op plaatsen waar hij hem in het geheel niet verwacht had, hem gevolgd was en zijn blikken niet van hem afwendde.

Het werd avond. Raffles had zijn maal gedaan met het eten dat hij in de keuken had gevonden en zelf bereid, in gezelschap van de zwijgende butler, hij had zich naar zijn eenvoudig dak-kamertje begeven en hij had niets van zijn meester te zien gekregen.

Maar wat hij wel met de eerste oogopslag zag, was, dat vreemde handen

in zijn valies hadden gerommeld, ofschoon alle moeite was gedaan de sporen van een onderzoek onzichtbaar te maken.

Hij overtuigde zich ten overvloede dat hij niet in staat zou zijn de deur op slot te doen, schoof er uit voorzichtigheid de tafel voor, zette daar twee stoelen en zijn valies op, zodat hij in ieder geval wakker zou moeten worden, als men zou trachten binnen te dringen, en begaf zich pas ter ruste, toen zijn horloge reeds twee uur in de nacht had aangewezen.

Een enkele maal had hij zeer zacht menen te horen lopen, en de schreden waren zelfs tot vlak aan de deur genaderd.

Een kwartier lang had Raffles, in het donker de revolver in de vuist geklemd, onafgebroken naar de deur gestaard, zijn zaklantaarn in de linkerhand, gereed om dadelijk licht te kunnen geven.

Toen hadden de zachte schreden zich weer verwijderd.

De volgende ochtend zes uur was hij reeds weer op.

Hij kleepte zich aan, bekeek zijn geslacht zorgvuldig in de spiegel, om zich te overtuigen dat zijn grime niet geleden had, verbeterde hier en daar wat aan zijn uiterlijk en ging naar beneden, naar het bediendenvertrek, waar hij het ontbijt gereed maakte.

Terwijl hij hier aan bezig was, trad Williams binnen.

De beiden zetten zich nu aan het eenvoudig ontbijt.

Veel werd er niet gesproken.

Williams scheen van een zeer stilzwijgende natuur te zijn en ook Raffles had weinig lust om te praten. Hij begreep trouwens wel, dat hij zich aan de grootste onvoorzichtigheid zou schuldig maken, als hij ook maar de geringste poging deed de medeplichtige van de Duitse spion uit te horen.

De dag verliep zeer eentonig. Geen enkele bezoeker scheen de Amerikaanse katoenplanter te willen spreken.

Boodschappen werden er niet bezorgd.

Van tijd tot tijd liep Raffles naar een van de ramen aan de tuinzijde en zag daar steeds het grijze hoofd van de gepensioneerde ontvanger der belastingen achter het raam zitten, schijnbaar verdiept in de lezing van een boek of van een krant.

Toen hij eens weer voor het raam stond en naar Brand keek, voelde hij dat er iemand naast hem was komen staan, ofschoon hij niemand had horen naderen.

Hij wendde langzaam het hoofd om en keek recht in de koele, harde ogen van de butler.

Er lag iets in die ogen, dat Raffles niet beviel en hij had ook onmogelijk kunnen zeggen wat het was, want Williams glimlachte erbij, toen hij zei:

— Ik zie, dat jij ook belang stelt in het grijze heertje, dat daar is komen wonen. Het oude mannetje schijnt niet veel om handen te hebben, want ik zie hem nu al de hele dag voor het raam zitten, en ook gisteren heb ik hem geen ogenblik gemist. Ken jij hem soms?

Raffles voelde, dat het zaak was om op te passen, er lag iets in de stem van de man naast hem, dat hem heel voorzichtig de rechterhand naar zijn revolver in zijn zak deed brengen.

Maar de Grote Onbekende was een zo voortreffelijk toneelspeler, dat er niet de minste trilling of aarzeling in zijn stem was, toen hij antwoordde:

— Neen, mijnheer Williams, kennen

doe ik dat oude heertje niet, maar evenals gij kijk ik soms met aandacht naar hem, juist omdat hij zo uren lang onbeweeglijk voor het raam kan zitten.

— En hierheen kijken, vulde de butler de zin aan met een zonderlinge klank in zijn stem.

— O, wat dat betreft, daar heb ik niet zo zeer op gelet, zei Raffles onverschillig.

Daarop wendde hij zich weer van het raam af en ging aan zijn bezigheden.

De namiddag verstreek, zonder dat er iets bijzonders voorviel; ofschoon Raffles zijn ogen duchtig de kost gaf en alle vertrekken grondig doorzocht, zodra hij zich alleen wist, kon hij toch niet het minste bewijs vinden van de schuld van zijn zogenaamde meester.

En telkens als hij de kamer naderde, waar het grote bureau stond, hoe het mogelijk was, begreep hij zelf niet, was Williams aan zijn zijde.

Het leek wel of de man uit de bodem verrees.

Dat was wel viermaal gebeurd en telkens had de butler hem zonder een enkel woord te spreken aangekeken, op een wijze, die Raffles de voorzichtigheid deed prijzen, die hem had genoopt een revolver bij zich te steken.

Omstreeks zes uur werd de post bezorgd, die uit slechts enkele brieven en een paar nieuwsbladen bestond.

Williams legde onmiddellijk beslag op die brieven en liet de bladen over aan de bediende.

Raffles begon uit verveling in de « Times » te bladeren, toen zijn gelaat plotseling krijtuit werd.

Onder de rubriek « Binnenlands Nieuws » vond hij een kort, maar veelzeggend berichtje, dat als volgt luidde:

« Onze correspondent te Manchester meldt ons, dat heden op onverklaarbare wijze de plannen, de tekeningen en blauwdrukken voor de bewapening onzer nieuwe grote duikboten op het kantoor van de werven der firma Vickers en Sons ontvreemd zijn. De politie doet nauwkeurig onderzoek, tot dusverre echter zonder enig resultaat.

De autoriteiten vrezen, dat men hier

met een zeer ernstige spionagezaak te doen heeft, die noodlottige gevolgen zal kunnen hebben.

Wij zullen onze lezers nauwkeurig op de hoogte houden van het verloop dezer pijnlijke geschiedenis ».

Raffles liet het blad uit de hand glijden.

Hij staarde met wijd open ogen voor zich uit en mompelde:

— Te laat. O, die ongelukkige Brighton. De daad moet vanochtend gepleegd zijn. En zo is misschien al mijn moeite voor niets geweest. Neen, niet voor niets misschien is alles nog niet verloren. Ik zal en moet nu weten, wat er zich in dat bureau bevindt, zodat ik tenminste die schurk van een Thornby, die de ongelukkige Brighton tot deze daad heeft aangezet, onmiddellijk bij zijn terugkomst kan laten arresteren.

Hij vouwde de krant op en legde het blad in de bediendekamer waarin hij zich bevond.

Daarop overtuigde hij zich, dat hij zijn lopers en een kleine stalen koevoet bij zich had en ging vastbesloten de trap op.

Snel trad hij op het bureau toe, terwijl hij zijn kleine stalen koevoet te voorschijn haalde en zijn bos lopers.

Een voor een beproefde hij de lopers.

Tien minuten lang werkte hij, telkens de oren spitsende voor ieder geluid.

Plotseling hield hij op.

Hij kreeg het wonderlijk, vaag gevoel, alsof er iets in de kamer veranderd was, dat hij toch onmogelijk had kunnen aanduiden.

Een klam zweet bedekte zijn voorhoofd.

Toch was alles nog altijd doodstil in het ganse huis.

Niettemin kon hij zich niet vrij maken van het loodzwaar drukkend gevoel, dat er nog iemand in de kamer aanwezig was.

Zich met alle geweld aan deze invloed onttrekkende, wendde Raffles bliksemsnel het hoofd om.

In de kamer was niemand.

Maar op ongeveer twee meter van de

grond hing een groot portret van koningin Victoria van Engeland.

En nu zag hij tot zijn ontzetting, hoe de ogen in dit portret leefden.

Voor hij een beweging had kunnen maken, hoorde hij de van woede schorre stem van Williams krijsen.

— Ik zal je tonen, hoe men verklikkers behandelt, Percy Glannory.

Door een der ooggeten kwam de loop van een revolver te voorschijn, een scherpe knal en met een doffe kreet zonk Raffles voorover op de leuning van de bureaustoel, de armen machteloos omlaag hangend.

Enkele seconden verstreken.

Toen schoof het gehele portret en de behangen wand daaronder opzij en Williams trad het vertrek binnen.

Hij had de rokende revolver nog in de hand.

Zijn gelaat was doodsbleek en nog van woede verwrongen.

— Ik heb het wel gedacht, riep hij dreigend, de vuist naar zijn slachtoffer schuddend. Ik heb van het eerste ogenblik wantrouwen jegens die kerel gekoesterd.

Langzaam deed hij een paar schreden naderbij.

En nu bleek het, dat het wantrouwen van de butler Williams nog niet sterk genoeg was geweest... want de machteloos neerhangende armen kregen plotseling nieuw leven. Raffles vloog overeind en gaf de niets vermoedende butler een zo geduchte vuistslag onder de kin, dat de revolver hem uit de hand vloog en de man zelf als een konijn enige malen om en om buitelde en toen bewusteloos in een hoek bleef liggen.

Toen nam Raffles de butler op, als ware hij een zak vodden, legde hem over zijn schouder met hetzelfde gemak als waarmede hij het een haas zou hebben gedaan en droeg hem alle trappen af, tot aan de kelder, waar hij hem ten overvloede ook de armen stevig vastbond en hem daarna in zittende houding aan een ring in de muur bevestigde, zodat alle pogingen om te ontvluchten voor de man vruchteloos zouden zijn.

HOOFDSTUK VIII

DE ONTKNOPING

Daarna verliet Raffles vlug het huis, liep de hoek om, belde aan het huis van Brand aan en liep, zonder zich aan iets te storen, de trap op, tot hij de kamers van zijn vriend had bereikt.

Deze zat nog altijd voor het raam en was niet weinig verbaasd, toen hij Raffles zo plotseling zag binnentreden.

— Wat zie je er opgewonden uit, Edward, zei hij, wat is er in 's hemelsnaam aan de hand?

— Dat zal ik je onderweg wel vertellen. Heb je je schminkgereedschap bij de hand?

— Dat spreekt vanzelf, in dat valiesje daar.

— Uitstekend, neem dat dan mee en volg mij. Steek ook je revolver in je zak.

Brand volgde haastig dit verzoek op en een ogenblik later bevonden de beide vrienden zich weer op straat, waar Raffles zijn metgezel in korte woorden de stand van zaken uiteen zette.

Zij hadden nu de woning van de spion bereikt en traden binnen, wat zij gemakkelijk konden doen, daar Raffles de zakken van Williams geleidigd had en daarin, onder andere, de huissleutel had gevonden.

Een snel onderzoek van de inhoud van het bureau bevestigde maar al te zeer zijn vermoedens: Pancras Thornby was een officier van het Duitse leger, Fritz Fuldauer geheten, die er zijn specialiteit van maakte jonge lieden van de andere grote mogendheden, liefst militairen, door alle middelen te bewegen hem min of meer belangrijke geheimen betreffende de landsverdediging te verraden.

Raffles stak de omvangrijke correspondentie bij zich, sloot zorgvuldig het bureau weer en begon het valiesje te ontpakken, dat Brand had meegebracht.

— Terwijl ik mij verkleed, amice, zei hij kalm, moest jij eens gaan kij-

ken, of er in het vertrek van onze vriend Williams soms nog een tweede butlerlivrei hangt, want als dat niet het geval is, zou ik mij verplicht zien, dit heerschap van zijn plunje te ontdoen. Zijn kamer is op deze verdieping gelegen, de tweede deur op de eerstvolgende dwarsgang.

Brand snelde weg en keerde even later terug met een volledige livrei.

Raffles had zich reeds van zijn jas, vest en broek ontdaan en trok het costume aan, zodat hij volkomen op Williams geleek.

— Ziezo, zei Raffles opgewekt, terwijl hij zich in de armstoel voor het schrijfbureau zette en met welbehagen een sigaret opstak, nu is het zwaarste werk achter de rug en kunnen we gerust de terugkomst van de hoofdschuldige afwachten.

Brand verborg zich achter het gordijn, dat voor een der ramen hing en Raffles nam op een stoel plaats en deed alsof hij in de lectuur van een boek was verdiept, dat hij uit de boekenkast had genomen.

De voordeur viel dicht en hij hoorde, hoe er voetstappen de trap opkwamen.

Raffles luisterde aandachtig toe.

De voetstappen naderden, en hij hoorde nu ook de stem van Fuldauer, die op zachte en overredende toon tot een tweede persoon scheen te spreken.

Even later traden er twee mannen het vertrek binnen: de Duitse spion en Dick Brighton.

De jonge zeeofficier zag doodsbleek en scheen zich ternauwernood op de been te kunnen houden.

Fuldauer echter was een en al vrolijkheid.

— Zo, Williams, zei hij tot de gewaande butler, daar zijn we weer terug. Maar ik behoef je niet meer met

die naam aan te spreken. Mijnheer Brighton weet nu wel wie we zijn.

— Dat vind ik ook, antwoordde Raffles, de stem van de butler voortreffelijk nabootsend. Ik hoop, dat je geslaagd bent?

— Maar heb je dan de « Times » nog niet gelezen? riep Fuldauer verbaasd uit. Natuurlijk ben ik geslaagd en wel door bemiddeling van onze vriend Brighton.

— Dus je hebt het stuk, riep de gewaande Williams gretig uit.

Fuldauer haalde een verzegelde enveloppe uit zijn zak te voorschijn en zwaaide het couvert zegevierend voor het gezicht van de butler op en neer.

Raffles had langzaam zijn hand naar zijn zak gebracht...

Hij wierp een begerige blik op de gesloten enveloppe, en zei:

— Weet je zeker dat dit het stuk is?

— Absoluut, kijk maar, de inhoud staat er op vermeld.

Hij hield de enveloppe vlak onder de neus van Raffles...

Er schitterde iets bliksemsnel in het licht van de elektrische lamp...

Een scherpe tik van metaal op metaal werd vernomen...

Fuldauer keek als waanzinnig, met uitpuilende ogen naar zijn polsen.

Zij waren in twee prachtig vernikkelde boeien gekneld.

— Wie bent u, mijnheer, die hier in mijn huis... begon de spion op hoge toon.

— Ik zou je raden die toon te laten varen, zei Raffles koel. Hij maakt geen indruk op mij, dat kan ik u verzekeren. Mijnheer Brighton, hoeveel zijt gij die

kerel schuldig? zo wendde hij zich tot de jonge officier.

Deze noemde op haperende toon een hoog bedrag.

Raffles maakte zonder zich te bedenken de jas van de spion open en haalde er een dikke portefeuille uit, waaruit hij het bedrag samentelde en aan Brighton overhandigde.

— Laat dit u een les zijn, luitenant, zei hij op ernstige toon. Gij hebt zonder twijfel reeds zeer zwaar geleden door uw misdaad...

— Meer dan ik u zeggen kan, stamelde de jonge officier.

Nu kwam Brand van achter zijn gordijn te voorschijn.

Fuldauer slaakte een doffe kreet, als van een woedende stier. Hij wrong zijn armen en het gelukte hem inderdaad zich van zijn boeien te bevrijden.

Fuldauer bracht bliksemsnel de hand naar zijn zak en trok zijn revolver te voorschijn. Maar Raffles was hem voor. Er werden van beide zijden enkele schoten gelost. Fuldauer richtte niet goed, doch Raffles verweerde zich kalm... Enkele ogenblikken later stortte Fuldauer neer...

Hij viel als een zak zand achterover, zijn handen grepen nog eenmaal krampachtig om zich heen, toen gaf hij de geest...

— Een spion minder, was alles wat Raffles zei. Toen richtte hij zich tot Brighton en sprak:

— Ga nu heen, hier is het pak blauwdrukken en documenten, en wees voortaan een plichtbewust officier. Geef deze terug aan de admiraliteit, dan doet gij mij waarachtig een groot genoegen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De verraderlijke wonde

GEHEEL NIEUWE SERIE
12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer p. maand.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS f 35.40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266